

ΧΡΙΣΤ. ΔΡΑΚΟΝΤΙΔΟΥ

ΤΡΕΙΣ ΛΙΘΟΙ ΕΝ ΔΙΔΥΜΟΤΕΙΧΩ
ΑΞΙΟΙ ΠΟΛΛΟΥ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝΤΟΣ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΤΥΠΟΙΣ : Ι. Λ. ΑΛΕΥΡΟΠΟΥΛΟΥ, ΑΓΗΣΙΛΑΟΥ 23

1938

ΧΡΙΣΤ. ΔΡΑΚΟΝΤΙΔΟΥ

ΤΡΕΙΣ ΛΙΘΟΙ ΕΝ ΔΙΔΥΜΟΤΕΙΧΩ
ΑΞΙΟΙ ΠΟΛΛΟΥ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝΤΟΣ

ΑΘΗΝΑΙ
ANATYPOΣΙΣ
ΕΚ ΤΟΥ Ι' ΤΟΜΟΥ ΤΩΝ ΘΡΑΚΙΚΩΝ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΤΥΠΟΙΣ: Ι. Λ. ΑΛΕΥΡΟΠΟΥΛΟΥ, ΑΓΗΣΙΑΔΟΥ 23

1938

ΤΡΕΙΣ ΛΙΘΟΙ ΕΝ ΔΙΔΥΜΟΤΕΙΧΩ,
ΑΞΙΟΙ ΠΟΛΛΟΥ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝΤΟΣ¹⁾

1. — Πρῶτον ἀναφέρουμεν τὸν τελευταῖον, πρὸ μηνὸς περίποιον ἀνευθέντα δὲ τοῦ Χρήστου Δερμεντόγλου καὶ εἴτα κομισθέντα εἰς τὸ ἐνταῦθα Βασαρέλον φροντίδι τοῦ κ. Ἐπάρχου. Ἡ ὥλη του εἶναι ψευδομαρμάριον κατὰ δὲ τὰς διαστάσεις 0,50 τοῦ μέτρου εἰς τὸ μῆκος τῆς ὄψεως εἰς πάχος 0,15 καὶ εἰς πλάτος, ἀριστερά μέν, 0,27, δεξιά δέ, 0,10. Τοιούτος ἔνινεν δὲ λίθος ἔνεκα θραύσωσε. Τὰ γράμματά του, σαρῆι εἰ καὶ μὴ λούμετρα, πάντα καὶ τίνα μὲν εἶναι 0,02, ἔτερα δὲ καὶ πλέον τῶν δύο ἔκατοντά.

* * * * * Η ἐπιγραφὴ ἔχει οὕτω — εἰς λέξην καὶ καλλιγραφίαν —

ΒΕΣΙΛΕΥΣ ΘΡΑΚΩΝ Κ...
ΠΟΡΕΩΣ ΗΡΑΚΛΕΙ

"Ητοι κατὰ μὲν τὰ ἄλλα, σαρῆι, σκοτεινῇ δὲ ἐν τέλει τοῦ πρώτου στύχου, δόπον μετά τὸ —Κ— μένει κενὸν ἔως δύο γραμμάτων. Οὐδεὶς δὲ ἐμμαίνεται λόγος νά υποθέσωμεν δηλαδὴ είναι συνέγεια ἐπιγραφῆς εἰς τὸ λίθον, δύοτε μόνον κατὰ τοῦτο τὸ μέρος είναι βεβλαμμένος δὲ λίθος, ὡς πρὸς τὸ μῆκος, ἀν καὶ εἰς ψφος, ἡτοι πλάτος, ὑπέστη τοιαύτην θραύσιν, ὡς τε ἔγενετο σφῆνος εἰ δῆς ὡς καὶ ἐν ἀρχῇ διηλώθησαν αἱ διαστάσεις του. Ἀρχὴ λοιπὸν καὶ τέλος τοῦ λίθου, εἶναι αἱ ἀρχῆς πραγματικαὶ²⁾.

Καὶ τώρα ἐρχόμενα εἰς ζήτησιν οὐχὶ τοῦ νοίματος, ὅπερ πλῆρες καὶ σαφές, ἀλλὰ τῆς πληρόσεως τοῦ κενοῦ μέρους. "Οτι τὸ δνομα του, δὲ φιεροτις δηλοὶ ἐν τῷ ὅλῳ, είναι ἐκτὸς ἀμφιβολίας, δοῦτο τοῦτο ἀπαραιτητὸς ὑπὲρ πᾶν ἀλλο ἀνάγκη ὑπάρχει ἐν τῇ ἐπιγραφῇ. Μόνον δὲ βασιλεὺς τῶν Περσῶν ἡτο ἀπηλλαγμένος τῇ ὄνοματικῇ παραθέσεος, ἀλλος θεὸς ὑπάρχει ἀριστεία, δηλαδὴ — βασιλεύς τις Θεός καὶ ὁ ν. — ὅπερ ἀποπεν. Τὸ Θεός καὶ ὁ δύναται νά ἡλθῃ μεριστικὸν ἀνεβάσῃ τῆς ἔνοιας, ὡς θὰ εἰπωμεν ἔειστα, ἀλλὰ τὸ δνομα δεὸν νά παρατεθῇ, ὥστε νά μη νοιηθῇ — βασιλεύς τις Θεός καὶ ν. — Δὲν φαινεται δὲ οὐδὲλλως

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

πιθανὸν τὸ — ΠΟΡΕΩΣ — νὰ ἐκληφθῇ τύπος Ὄνομαστικῆς, ὥστε τὸ κοιλόβων Κ . . . καὶ τὸ ΠΟΡΕΩΣ νὰ ὑποτεθῇ ὡς συνθετικὸν τι, ἀντὶ τοῦ Κ . . . ΠΟΡΙΣ. Τὸ ΠΟΡΙΣ εἶναι οὐνὶ σπάνιον ὡς δεύτερον συνθετικόν, οἰον ΚΕΤΡΙΠΟΡΙΣ, ΡΑΙΣΚΟΥΠΟΡΙΣ, ἀλλὰ ὑπὸ τύπον ΠΟΡΕΩΣ κατὰ τὸ ΒΡΙΑΡΕΩΣ, ΤΥΝΔΑΡΕΩΣ θὲτο ἡγανάκης ἐλληνισμὸς δονον καὶ ἀν ἡ πολυτυπία τῶν ὄνομάτων καὶ διπλοῦτος των ὑπὸ πάντων δημολογεῖται τῶν περὶ τὰ Θρακικά σπουδαῖότων, οἷον τοῦ κ. Μυρτίουν «Ἀποστολίδου, δύτις ἐν ἀπειλέτῃ ἔργασίᾳ τοι ὅπιο γνωματεῖν ἐν τῷ περιοδικῷ «Θρακικών», 4φ Τόμῳ, σελ. 87: «ὁ κύριος θησαυρὸς τῆς Θρακικῆς γλώσσης είναι τα ἵκανας πλούσιον λεξιλόγου των κυρίων ὄνομάτων τῶν ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, τῶν ποικιλονύμων φύλων, τῶν τοπωνυμίων καὶ τῶν τοπικῶν ἐπιθέτων.» ἐν δι τῇ σελίδῃ 89 γραφει «Σημειώσεων οὗτοι σχεδὸν πάντα τὰ ὄνυματα ἀπαντῶσιν ὑπὸ διαφόρους μετασηματίσους καὶ διὸ ποικιλήν δοθηροφαίαν, ἀναλόγως τῆς προφορᾶς καὶ τῆς περὶ τὴν γραφήν καὶ τὴν κοήσην τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσας ἐμπειρίας τοῦ φραζέματος αὐτῶν ἐπὶ τῶν πλακῶν τεχνίνον». Παρὰ ταῦτα λέγω, θεωρῶ διπλανὸν τὸν ὡς ὄνοματικὸν τύπον τούτον, οὐδόλως δὲ ὡς γενικῆς πτώσεως κατὰ τὸ Τιβέριδος κτλ. Αναφέρει καὶ δι κ. Κουφτίδης ἐν σελ. 79 τῆς «Ιστορίας του γε νι κ ἡ ν Ραισκουπόρεος; ή Ραισκουπόριδος, συγνότατος δὲ είναι δὲ τύπος τῆς γενεζῆς — ι σ —, οἰον Ραισκουόριος. Πάντοις ἀνα ὄνομαστικῆς είναι δὲ τύπος. «Ἄλλα ποιὸν τάχα είναι δὲ τοῦ — Κ— πρώτων ὄνομα τοῦ συνθετικοῦ: Ἐκ τῶν μέχρι τοῦδε γνωστῶν Θρακιῶν ὄνομάτων οὐδεὶς πιστεῖν, θε δινηθῆ ν ὁρίσῃ τὸ πρῶτον συνθετικόν. Λιότι παρὰ τὴν ἐπίμονον ζήτησιν μον— ἐν τε τῷ Θρακικῇ Ιστορίᾳ τοῦ καὶ Κουφτίδου καὶ τῷ ἀρχαιολόγῳ ἔργοντο τοῦ κ. «Ἀποστολίδου περὶ τῶν Θρακιῶν ὄνομάτων ἐν τῷ 4φ Τόμῳ τῶν Θρακικῶν καὶ παρ— φέροις βοηθήμασι, σύνθεσιν ἀλληλὴν ὄνοματος ἀπό. Κ μετὰ τοῦ ΠΟΡΙΣ δὲν εἴνοντι εἰ μὴ τὸ Κετρίπορις, οἰον ἐν Κουφτίδον διή σελίδῃ. Καὶ ἄν δύμως δεχθῆ τις ὅτι συγκεκομένους ἐτέθη ἐκ τούτου μόνον τόκερ η Κε, πάλιν θύ εδρεθῆ εἰς ἄλλας δυστρεπέας. Πρότον δὲ καλλωπισμὸς τῶν γραμμάτων οἰον τοῦ σχήματος δὲν ἀνήκει εἰς τοὺς χρόνους τοῦ Κετριπόριος ἐκείνου, κυθερήματος ἀπό τοῦ 357 π. Χ. ἐπὶ Φιλίππου τοῦ Μακεδόνος, ἀλλ᾽ εἰς χρόνους Ρωμαϊκῆς ἐπικρατήσεως. Λεύτερον δὲ Βασιλεὺς ἐκείνος ήρξεν σύχι τῆς κατὰ τὸν "Ἐρθρὸν ψώρας, ἀλλὰ τῆς μεταξὺ Νέστου καὶ Στρυμόνος, οὐκ ἀστιμώντων ἀπό Διδυμοτείχου ἀπέζουσθε. Παραλέποντες δὲν ἀπό Ισχυροῦ βασιλέως ὡς ἐκείνος, καλλιτεχνικώτερος τὸ ἀφίερωμα θὰ ἡγιεινότερον. Μή ἔχοντες λοιπὸν Ιστορικὸν τι δύομας ὡς α'. συνθετικόν, θὰ τραπαίνων εἰς εἰκασίας, οὐχὶ δύμως ἀπιθάνους, κατὰ τις ήματς. Θὰ λάβημεν εἰς συναπλήσιμον τοῦ Κ. πλήρες τὸ δύομα Κ ὁ τις, τὸ λιαν συχνὸν ἐν Θρακῇ κατ' ὄνομαστικήν, εἰς ἥν ἔπειται η γενικὴ Π ο ρ ε ω σ

κατὰ τὴν σύνταξιν Κότυς Ραίσδον (Κουφτίδον 55) — Κότυς ήλος τοῦ Ραίσδον. Πρὸς τὸν περιορισμὸν τοῦ ὄντος Κ ὁ τιν ο εἰς Κ ο δὲν δυσκολεύεται τις νὰ φέρῃ αὐτὸν τοῦ Κότυν δῆλωσαν μόνον διὰ τῆς συλλαβῆς Κ ο (Κουφτίδον 78) καὶ ἀλλα οἶον Δ η μή τ. ἀντί Δ η μή τοι ο εἰς (σελ. 77) Κ ε τ δι τ ο π ὁ οι ο ε (σελ. 64)².

«Ἄλλ᾽ οὐτάρχει λατοκανὸν ὄνομα Κ ὁ τις Π ο ρ ε ω σ; Θά ἐρετήσῃ τις. Οὐχὶ ἀπαντᾷ, ἀλλὰ δὲν εἶναι τὸ μόνον ὄνομα διπερ μὴ παρὰ συγγαρεψέντοι ἀπαντῶ δέρβιανθή δὲ ἐπιγράφων λίθων η νομισμάτων, ὡς γράφει αὐτῆς ο κ. «Ἀποστολίδης ἐν τῷ μηνιανούνθεντι τόμῳ 4φ, σελ. 89 «Κύρια Θρακικά δύνωματα . . . δια ηδυνήθημεν νὰ περιουλλέξωμεν συμπληρωμένον ἐκ μεταγενέστερον συλλογῶν καὶ μερικὸν δημοσιευμάτων». Και δι Κουφτίδης δὲ ἐν σελ. 88. «Άλλ᾽ ἐκτὸς τῶν βασιλέων, ηρμόνιον καὶ δυνάστεν τοιτοι, οι διοιοι κατέχουσι μίαν κατὰ τὸ μᾶλλον η ἡτον ἐκρημβωμένων ταῦτην εἰς τὴν Ιστορίαν τῆς ἀρχαίας Θράκης, ἔγενον γνωστὸν ἀπό λακόνων ειδήσεις, πλάκας, πρὸ πάντων ἀπὸ νομίσματα καὶ ἀλλοι τινές μικροὶ δινάστατοι . . . Συμβήση, Τίρις, Ἀδάσιος».

Οὐδὲν ἀπορον ἄρα, ἀν καὶ ο τὸν ὑποτιθέμενος Κότυς Πόρεως, ὑπῆρχε μετὸν δὲν πόροστον μάντυον, διὰ τῆς Ιστορίας ὅμως δεν ητούχησε νὰ διαμηνυμενούν. Δὲν μάζεψετο δὲ καὶ περιτοπος δοσαάτων μὲν Θρακῶν ἡγετῶν, τὸ δύομα ὅμως αὐτῶν δὲν ἀναγράφεται. Οὕτω κατὰ τὰ δρυοντα τοῦ Τακτίου Β'. κεφ. δι κ. ε. (Κουφτίδον 82) οι Κουλαλήται, οι Όδροσται καὶ ἄλλα Θρακικά ἔθνη ἔλαφον τὰ δόπλα κατὰ Ρομαϊκῶν ὑπὸ διαφόρους ἀρχηγούς ἀράνεται, δὲν συνηστοιθησαν δύομος καὶ οὕτω δὲν ἀπέβη ἀγώνων των τελεσφόρων. Τις οἰδεν, ἀν μὴ ἐκ τούτων τις ηγο καὶ τις τοὺς περὶ τὸν "Ἐρθρὸν εἰς ἄγονα κυνήσας οὓς βασιλεὺς τῶν κατὰ τοῦδον Θρακῶν; ⁴

«Ἄλλα καὶ ἀν τὰ περὶ τοῦ δύομάτος λεχθέντα μοι καταρρεύσωσιν ὑπὸ εὐτοπετώστερον τίνος ἀναγνώστον», μένοντεν πάλιν ἐν τῷ βεβαίων κέρδει τοῦ λιθοῦ οὗτον ἐν τῷ νῦν Διδυμοτείχῳ ἐπιτάπειρον ἐπιτάπειρον η μεγάλη ἀρετὴ τοῦ Ἡρακλέοντος⁵. Καὶ ἐπειδὴ η τοιαύτη βεβαίωσις τοῦ λίθου μένει ἀσάλευτος, ἄξιον είναι νὰ δηλώσωμεν καὶ κατὰ ποῦ τοῦ Διδυμοτείχου ἔκειτο πιθανῶς δὲ βωμός. Ο λίθος παρετηρήθη καὶ ἐκοιμίσθη εἰς τὸ Ἔπαρχειον ἐπιμελεία τοῦ κ. Ἔπαρχον ἐκ τῆς γονίας ἀπόλοι τοῖς τοίχου τοῦ ἔργουτασάργου κ. Ν. Ταικούνα. Οὗτος βεβαιώσων ἡμᾶς προσωπικῶς οὗτοι ἔλλοις ἀπόντων ἰδωτικῶν ἐρεπτίων, κειμένοντας πατὰ τὰς βάσεις τοῦ φρουρῶν Διδυμοτείχου συνήθωσαν τοὺς λίθους του, καὶ η σωτηρία τοῦ ἡμετέρου δημειεται εἰς τὸν κτίστην τοῦ τούχου, δοτις παρὰ τὴν ἀδιαφορίαν τοῦ κ. Ταικούνα, οὓς μόνον εἰς γονίαν ἔθεσεν τὸν λίθον, ἀλλὰ καὶ οὕτω εἰς τοποθετήση αὐτὸν, ὅπτες οι κηρόμενοι νὰ βλέπωσι τὰ γοράματα. Καὶ χάριν πλειονὸς ἀκριβείας περὶ τῆς θέσεως τῶν βάσεων τοῦ φρου-

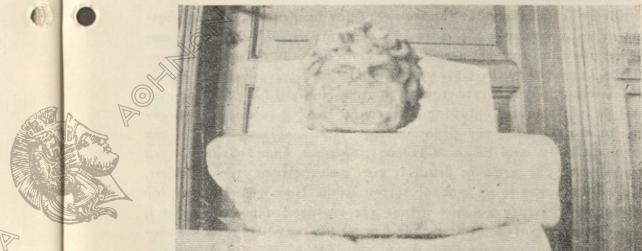
οίσιν σημειοῦμεν διτέλεσται εἶναι κατά τὴν πρότις νότον πλευράν, σχεδὸν κατά τὴν ἀπό τοῦ κωδικονοστασίου τοῦ 'Αγίου Ἀθανασίου κάθετον γραμμήν. Κάμνοντες δὲ τὰς σημειώσεις ταύτης ὁ μόνον τῆς ἀντιβείλας ἔνεκα, ἀλλὰ καὶ δύος μὴ νούμεση τις διτέλεσται ὅ λιθος καὶ ὁ βωμὸς σχέαντας ἔχονται πρὸς τὸ ἀρχεῖον λειφανῶν, ὅπερ ἀλησίον τοῦ ναοῦ τῶν 'Αριενίων 'Αγίου Γεωργίου κείμενον, δὲν μεταβάλλεται εἰς χριστιανικὸν μνημεῖον παρὰ τὰς ἐπ' αὐτοῦ Βυζαντιακοὺς σταυρούς καὶ τὰς προσφάτους εἰζόνας; διότι τὴν εἰδοκολατρικὴν τοῦ πορθμοῦ βεβαιοῦ ἡ κατὰ πάναν ἑργὴν 'Αγίου Δημητρίου ἐπ' αὐτοῦ τελούμενή θνητία ἀλεκτρύνων. Ή ἐκ τούτου κάθετος ἄγει πρὸς τις βάσεις εἰς ἵσανην ἀπόστασιν ἀπὸ τῶν ἕρεπτων δύνεται ὁ ἥμετρος λίθου.

Πρόδη παροιστασιν σαφεστάτων προσάρτουμεν εἰς τε τούτου τὸν λίθον καὶ τοὺς ἔτέους δύο φωτογραφίας φιλοτεγνηθείσας ὑπὸ τοῦ ἐν τῷ Ἐπαρχείῳ καλλιτέχνου ὑπαλλήλου κ. Ν. Σαφίδου.

2.—Ο δεύτερος λίθος εἶναι πολύτιμος μαρμαρίνη κεφαλή, ἡ κωρωτη-οιασμένη μὲν τὸ πρόσωπον σχεδὸν ἀπὸ τῶν ὄφθαλμῶν, ἀλλὰ θυμασίας ζωῆς καὶ τέχνης, ὡς ἂλλη περιγράψουμεν.

Περιγραφὴν ἀνῆκεν ἔκμαμεν καὶ ἀλλοτε πρὸ δύο ἑταῖροι τὴν ἐπιχωρίῳ μικρῷ ἐφημερίδι «Ἐβρρφ». Τότε ὑπὸ ἐπιτύλαξιν ἀκριβεστέας ἐξετάστως ἐν τοῖς Μουσείοις, ὑπέστησεν διτέλεστον ἀνίκανον τῷ Λινοκράτῳ 'Αθρανδ. 'Αλλὰ μετ' ἐπιστολήντας κεφαλῶν ἐν τῷ 'Αγριαυλοντικῷ Μουσείῳ 'Αθρανδοῦ καὶ ἐφέτος ἐν τῷ τῆς 'Αρχαίας Κορινθίου, πιστεύον διτέλεστον ἀλλοτε βλέπων ἐν τῇ κεφαλῇ Διγνωστείου ἡ τὸν αὐτὸν αὐτοκράτορα Καρόν κάλλαν, διν καὶ ἐν τοῖς εἰσημένοις Μουσείοις. Ή μορφὴ εἶναι ἀρμάτι-τάτη καὶ λίαν νεαρά, μούλις τραχύνατα ἡ τραχύνατα πέτρες ἑταῖροι. Ή κόμη πυκνοτάτη καὶ οὐλὴ ώς διδοτάτη. Τὸ μεταξὺ ταύτης καὶ δρυμῶν μέ-τωπον λίαν στενόν. Τὸ σχῆμα κεφαλῆς καὶ προσώπου μᾶλλον θραψανὸν καὶ πλήρες εἰς στρογγυλότητα κλίνουν οἱ ὄφθαλμοι, ἡ δὲ ἔκφρασις τούτου, ἡ ζωτικότης καὶ ὡραιότης, ἐπιβλητικό-καται, ὡς ἔξοχον τινός καὶ ἀήρους προσομοῦ ἐφίβησον. 'Ατενίζουσα πρὸς τὸ ἀπειρον καὶ ἐμπαίνουσαν μεγαλεπίθολον ἐνδοθεν διανόσιν. Οδοεις βλέπων τοὺς ὄφθαλμοὺς τούτους μένει ἀνευ τιμῆς καὶ σεβασμοῦ πρὸς τὸν ἔχοντας αὐτούς. 'Ο καλλιτέχνης τῆς κεφαλῆς ἥδυνητην νά ἀπόδοση δι, τι ἡδησει νά φαγίσσει δι Καρακάλλας, δι νίσις τοῦ ἐνδοχοτονού Σεκτι-μίου Σεβήσσον καὶ τῆς δοξομανῆς καὶ φιλαρχοτάτης 'Ιουλίας Δόμνης. Λα-τρεύοντας ἐν τῇ πραγματικότητι τὸν μεγίστον στρατηλάτην τοῦ κόσμου, 'Αλέξανδρον τὸν Μέγαν, οὗ τὴν πρὸς τὸν ἀριστερὸν δύοντας κλίνεις τῆς κε-φαλῆς εἴτε καὶ ἀπός, καὶ δύοντας ὡς δύοντας τοῦ νά φανη ἐπετήδενεν ἐμ-φάνισιν ἰδεώδη. 'Ας παραθέσωμεν τὸν περὶ τούτου καρακατηιούμον ἐκ τοῦ Herzberg (Καρολίδου μεταφρ. 3, σελ. 32, τῆς ἐπὶ Ρωμαϊκῆς κυρ-

αρχίας τῆς 'Ιστορίας τῆς 'Ελλάδος). «Ἄπο τῶν καλλίστων ἡδη ἡμερῶν τῆς νεότητος αὐτοῦ ὁ φωβερὸς ὄντος ἀνθρωπος ἐν τῇ λατρείᾳ τοῦ μεγάλου τεθνεάτος εἴχε διαστόσιο τὸ μόνον ἰδεόδες γνώρισμα τῆς φύσεως καὶ τοῦ καρακτῆρος αὐτοῦ. Αὐτὸς καθ' ἔαυτὸν δὲ μινθρὸς καὶ οὐδῆς ἐπι-βλητὴ τοι κόδις τὸ παράστημα Αὐτοκράτωρ, ἔξαιροντας τῆς ἐλαφρῆς κλίσεως τοῦ αὐχένος ἐπὶ τοῦ ἀμφιστεροῦ ὄμου, οὐδεμίαν κωνίως εἰλέν δημούσιη πρὸς τὸν 'Αλέξανδρον... Μόνον δὲ ὀλέθρια τίνα ἀιστόματα τῶν ὑστέρων ἐπῶν τοῦ 'Αλέξανδρου, ἢτοι ἀγρία δργή καὶ ἡ ἀκράτεια, ὑπῆγον καὶ ἐν τῷ Καρακάλλᾳ.» Πρόδη τὴν φαντασίαν ταύτην τοῦ αὐταπά-

τωμένον Καρακάλλα συμφωνεῖ πλήρως ἡ ἀπὸ τῆς ἐκφράστως τῶν ὄφθαλ-μῶν τοῦ ἔντονος δύναμις.

Ο σπουδαῖος καλλιτέχνης τῆς κεφαλῆς ἡδυνήθη ενιστοχότατα νά ἐξωτερικεύσῃ διὰ τῶν ὄφθαλμῶν τὴν ψυχικὴν εἴτε ἐπιτήδευσιν εἰτε πί-στην τοῦ Καρακάλλα. 'Η κόρη αὐτῶν ἀνευρούμενη μονονοῦντι ἐγγίζει τὸ ἀνα βλέφαρον καὶ οὐτοῦ διὰ τοῦ βρίσκουσας τῆς δύνεως ἐνδείκνυται δι Καρα-κάλλας ὡς πρὸς ὑπερφυὲς καὶ ἀτέμαντος μεγαλεῖον ἐνατείνων, οἷον ἡτο τὸ κομιοχρατούμον μεγαλεῖον τοῦ 'Αλέξανδρου. Καὶ τίς γνωρίζει, ἀν καὶ πρόγαμτις δι Καρακάλλας δὲν ἐσπούδασιν εἰλικρινῶς νά διαπολέψῃ καὶ ἀν-τός μεγαλεῖον τι, οἷον ὑπῆρχεν τοῦ τοῦ ὡς Θεοῦ ἡδη λατρευομένου 'Αλέ-ξανδρου; Λιατὶ τὴν μεγαλονύμιαν τοῦ Καρακάλλα, διτε εἰς παντας τοὺς ἐλεύθερους δι πτούσιας τοῦ Καράτους ἀπένειμε τὸ δικαίωμα Ρωμαϊκού πολι-τοῦ περιφύεται συνήθως δη κόσμος εἰς μόνον τὸν ταμεντιούν του σοπὸν τοῦ νά σωρεύσῃ ἐκ τοῦ ἐπὶ τῇ ἐλεύθερη ταύτη ἀντιδόματος ἄφθονον κρήμα

εἰς τὰ κενά ταμεῖα; Τίς γνωρίζει, ἐὰν παρὰ τὸ ταμευτικὸν τοῦτο μέρος δὲν ἔνεργοτε ὁ Καρακάλλας τῆς ἀφάτου λαρῶν; μόλις πρὸς τὸν Ἀλέξανδρον καθολικὴν προστασίαν νὰ δεῖῃ πρὸς ἄπαν τὸ ὑπέροχον, ὡς ἐκείνος καταρρίπτων τὰς ἐθνικὰς διατάξεις, ὡς Ἰσαν; νὰ θεωρῇ ἀπαντας τοὺς ὑπηρόδους, καὶ ἄλλους καὶ συνάπτων τοὺς δεκαποτάλους ἐκείνους γάμους Περσίδων καὶ τὸν ἀξιωματικὸν τον; Λιατὶ μόνον ταμευτικὸν συστὸν ἀναρέψον οἱ ἴστορικοι; Ἀλλ' ἡκουσαν τούτο πορῷ αὐτοῦ τοῦ Καρακάλλα ἡ τῶν ἐπιστημώνων του; Φρονοῦμεν διτὶ τὴν ἐν τούτῳ μεγαλοσφρόνην τοῦ Ἀλέξανδρου ἐνεπνέετο καὶ ὁ λατρεύνων αὐτὸν Καρακάλλα;

Καὶ ἐν φ τὸ ἐμπρόσθιν τῆς κεφαλῆς ὡδὸν ὑπέστη πλήγμα παρ' ἀφίλοκάλλους καὶ ἀργούκον χειρός, ὅπτε μήτε φί, μῆτε στόμα καὶ ἄλλα νὰ σωθοῦν, διποσθεν ἀπὸ πορφυρῆς μέχρις οὓς μεν είναι ἔθικτον τὸ ὕδραιον μάρμαρον ἔχον λείαν τὴν τομήν, ὅπτε νὰ προσαρμοσθῇ εἰς ἐντάξιμον ἢ προτομῇ. Διοτὶ ἀναμφιβολοῦν ἐντεταχούμενή προτομή καὶ οὐχὶ ὅποι ὅποις ἀνδράς συνάγεται εἰς τῆς τοιαύτης διοικήσης κατατομῆν; Καὶ ὁ τόπος νὰ δεῖ φ ενδέθη, ἐρεύνα τῆς μολὺς νῦν βέβαιωσινες Πλωτονικόλεος, ἐνισχύει τὴν ἐκδοχὴν ἡμῶν, διτὶ περὶ Ρωμαίου ἀνδρὸς πρόκειται, διποτὲ τάναπταλιν καὶ ἡ ρωμαϊκότης τῆς κεφαλῆς βεβαιοῦ τὴν ρωμαϊκότητα τῶν ἐργατῶν, περὶ δὲ τὰ εἰπανεν ἐπὶ περὶ τοῦ τριτοῦ λίθου. Πρὸς συντάξιμον τοῦ παρόντος προσθέτομεν καὶ τὸν τρόπον τῆς εὑρέσεως. Πρὸ δὲ τοιοῦ ἡ καὶ πλειόνων δεκαεπιθεῶν, ὡς ἐξ ἀφργήσεων μανύσθων, οἱ Τοῦροι καὶ κατασκευάζοντες στρατιῶνα παρὰ τὴν ὄχθην τοῦ τὸ Διδυμόπολον παραρέοντες ποταμούν, Κιζιλ-Ιούμα τονισμούται καὶ Ἐρυθρόπολιμον ἔλληνισται, ἀνέσπασιν ἐν διάφοροι ἐσεπία, τὸ δὲ ὄντικόν αὐτῶν μετεχείσθισθαιν πρὸς τὴν οἰλοδόμησιν. Τότε λοιπὸν ἐργάτης τις (οὐχὶ τραπιώτης ὡς πλημμελεῖς ἔγραψε τὸ πρότον ἐπὶ τῷ «Ἐβρῷ») προσθέτομεν κορύτων τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸν παντοπάλην κ. Ἰωάννην Βαλαζόην, εἰς δὲν καὶ ἀνήκει, εἴτε μόνην αὐτὴν ἰδόνη ἡ ἀφοῦ ἀπέθεμασαν αὐτὴν οἱ μη ἐναίσθητοι στρατιῶται ή κτίσται.

Προσθέτομεν τὴν φωτογραφικὴν εἰκόνα².

3.—Σπουδαίατος ἴστορικᾶς εἶναι δὲ τοιτοσι καὶ λίθος, ὅστις εἶναι ὑψηλὴ ἀνατηματικὴ στήλη³ τῆς Βουηῆς καὶ τοῦ Δήμου Πλωτονόπολης τὸν πρὸς τὸν Ρωμαίου Αντοκράτορα Φίλιππον τὸν «Δραμ». Ἀνεσκαφή τυχαίας ὑπὸ φυτονυγοῦ ἀμπέλων κατὰ τὴν παρθένου τοῦ τόπου τῆς κεφαλῆς Καρακάλλα, κατὰ τὰς τελευταῖς ἡμέρας Ἀπριλίου τοῦ 1986. Η ὥλη τοῦ μαρμάρου δὲν εἶναι καλή, αἱ διαστάσεις δύμως μεγάλαι. Μήκος 1,68, πλάτος 0,65,

πάχυς 0,48. Ή δὲ ἐπιγραφή, ἐπ τοιούτων καὶ ὥραιών ἀρχαίων ἐλληνικῶν γραμμάτων, ἔχει οὕτω:

ΤΥΧΗ ΑΓΑΘΗ
ΤΟΝ ΘΕΙΟΤΑΤΟΝ ΚΑΙ ΜΕΓΙ-
ΣΤΟΝ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑ Μ. Ι.
ΟΥΑΙΟΝ ΦΙΛΙΠΠΟΝ ΣΕΒ
Η ΒΟΥΛΗ ΚΑΙ Ο ΔΗΜΟΣ
ΠΛΩΤΙΝΟΠΟΛΕΙΤΩΝ
ΕΥΤΥΧΩΣ

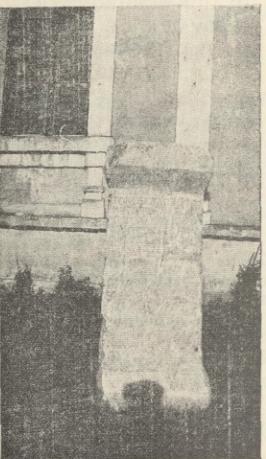
Διὰ τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης τὸ πρῶτον γεγονός εἶναι διτὶ αἰδενάριμοι κατὰ ἔνα ἔπι οἱ ἀριθμοὶ τῶν ὑπὲρ τοῦ Αντοκράτορος τούτου τιμητικῶν ἐπιγραφῶν, περὶ δὲν ὁ Herzberg (Καρολίδον μετάφρασις θεοῦ) μηνυούμενοι τὰς ἔξι τρεῖς μόνας, μιαν Αἰγίνην, ἔτεραν Λεβαδέων, τοτέτην Ἀθηναίων. Νῦν δὲ προστίθεται καὶ τετάρτη⁴.

Ἄλλ' οἱ πολὺ μείζον συσταδικής τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης εἶναι διτὶ ἄγριεις εἰς τὸ μέσον οἱ ζήτημα τῆς θέσεως τῆς Πλωτονόπολεως σχεδὸν καὶ διοργεῶν; Άντο τοῦτο, βοηθεῖ δὲ ἐμμένως καὶ εἰς τὴν εὑρεσίν τοῦ χρόνου τῆς γενέσεως τοῦ νῦν Διδυμοτείχου τῆς Θράκης. Διτὶ δύον ήμεις θύ επίπειρον ηὐ παραστηθῆ, πιστεύεμεν, ἵνανώτατον ἐπιχείρησαν εἰς τὸν ἀπορρίπτοντας πάντας σχέδουν τοῦ Διδυμοτείχου τούτου πόρος ἀρχαίστητη π. Χ. οἰνδήποτε, οὐ μόνον πλακατέραν, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὴν Ἀθηναϊκὴν συμμαχίαν, ἀποδίδουμεν δὲ αὐτὸν εἰς χρόνους Βιζαντινακών.

Ἡ Πλωτονόπολης, η πόλις τῶν Πλωτονόπολιτῶν, εἶναι κτίσμα τοῦ Τραϊανοῦ Αντοκράτορος, ἀδεξαντος ἀπὸ τοῦ 98 μέχρι τοῦ 117 μ. Χ. κτίσαντος κατὰ τὴν νότιον Θάσην, τὴν εἰνφορον ποιάλιον τὸν «Ἐβρον ποταμὸν δύο πόλεις, τὴν εανιτοῦ ἐλάννημαν, οὐ ποιὸν βορεότερον τῆς θαλάσσης, κατὰ τὴν περιήλιον Ἕγραντας» (Οδόν, διποτὲ θέρεμα Πηγῶν ὑπάρχουσα καὶ σήμερον!), ἔτεραν δέ, εἰς δὲν ἔδοκε τὸ δύνωμα τῆς ἔξι-χρονου αὐτοῦ γυναῖκας, τῆς ἀρίστης Πλωτίνης, ητις ἐγένετο ἐφαυλίλος τῆς ἀδειάς τοῦ ἀνδρός, κομμάσασ αὐτὸν τε καὶ τὴν ἀρχήν τον δια νηγεκῶν ἀγαθὸν ἔργων καὶ γνωμῶν. Καὶ η πόλις δὲ Πλωτονόπολης ἀνεδείχθη ποταμίτων τε καὶ ἐκτήλησιοτείχους ἐπειτα, μια τῶν διοματάσιων κατὸ τὸν «Ἐβρον πόλεων. Τραϊανοπόλεως, τῆς δλίγον ἐπειτα κτισθεῶν Ἀδρανούπολεως, καὶ ταύτης. Ἀλλὰ ποτὲ έκειτο η πόλις αὕτη, ὑπῆρχε πολλῶν ιστορικῶν καὶ γεωγράφων μέμνην, ἀλλὰ δὲν εἰρέθη δημοσιονομία αὐτῶν ὡς πρὸς τὴν ἀφοῦ θέσιν, ἀλλ' οἱ μὲν ἔδοι, οἱ δὲ ἐκεὶ ἔστετον αὐτήν, ή ἔγγονη ή καὶ δλίγον μαράχων τοῦ «Ἐβρον», πρὸ τοῦ Διδυμοτείχου ὥμιος καὶ δλωτὸς ἔγγονης, εἰς ἀπόστασιν ἐνὸς περίπου χιλιομέτρου, οδήδεις ὥρισμέ-

νως τὴν ἐποπόθετης, παρὸ τὰ ἑκεῖ ὅρατὰ ἔχειται. Ή τοῦχη ὅμως ἥλθε τέλος βιοθέσ. Ἀμετελοφάντης τις προσέχουντες εἰς ἀλιθὸν μέγαν καὶ ἐν τῇ ἀνασταψῃ εἰδεῖς καὶ τὴν ἐπιγραφήν του. Εὐτυχήσας δ' ἐγὼ τότε νὰ παραμείνω ἐν Διδυμοτείχῳ όχι μόνον ἐξάρην, διτι εὐέθη ἡ Ἱητουμένη θέσεις τῆς Πλωτινοπόλεως, συγχρόνως γράφαντος τὸ αντὸ καὶ τοῦ κ. Κουντί-

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

δον, ἀλλ' ισχυρόσθην ἄμα διτι βεβαιούμενη τῆς θέσεως ταῦτης ὡς θέσεως τῆς Πλωτινοπόλεως, ἔπειτα διτι δύο πόλεις οὔτι έγγινε ἀλλήλων καὶ οἰνοὶ ἐραπόμεναι δὲν ἦτο δηνατὸν νὰ συνυπάρχουν. Καὶ ἐπειδὴ τῆς Πλωτινοπόλεως δὲ χρόνος εἶναι μεταξὺ τῶν 98 ἔως τοῦ 117 μ.Χ. πρόδηλοι γίνεται διτι καὶ τότε ἔτι, οὐ μόνον δηλαδὴ παλαιότερον δὲν ὑπήρχε Διδυμοτείχον, προήλθε δὲ ὑπέρεον, κατὰ τὸν 9ον αἰώνα μ.Χ. μετὰ τὴν ἐξαφάνισιν ἡ ἐγκατάλειψιν ὑπὸ κατοίκων, τῆς Πλωτινοπόλεως, ἦτις,

ὅπως καὶ ἄλλα πόλεις, ἐγένετο παρανάλωμα ἡ τοῦ πνόδος ἡ σφαγῆς καὶ ἐρημώσεων τῶν κατὰ τὸν 9ον ἵδια αἴδην ἐπιδόμων τῶν Βουνιάραφων. Ἀλλ' οἱ μῆτρες τε νῦν ἀποτασθῶνται ἐκ τοῦ περὶ ἀρχαστήτος τοῦ Διδυμοτείχου λεγούμασιν ἀπορθίτονται νῦν θέσειν Πλωτινοπόλεως τὸν χώρων περὶ δὲν εὐθέση ἡ ἀναθηματικὴ στήλη, διτις ἀπονύμωσι τὴν δυσκολίαν τῆς συνυπάρχεως δύο πόλεων κατὰ τοὺς χρόνους τῆς ἰδύσεως τῆς Πλωτινοπόλεως. Οὐδέποτε δὲ ἄλλοι ἐπιθυμοῖσιν, διτις καὶ ἀνασκαψαὶ διενεργηθῶσιν, ὑπότε δὲν δυνατὸν καὶ ἄλλα στοιχεῖα νὰ συνεργήσωσιν εἰς τὴν ὁμοιοτήτην ἀποδοχὴν τῆς θέσεως.

Ἡ ἀνασκαψὴ ἐπιβάλλεται διτοις διὰ πλειστας λόγους. Ἀλλ' ἐπὸ τίνος; ἐπούλον Δήμου Διδυμοτείχου ή καὶ ἄλλων ἀριθμῶν; Εγὼ εὑχομαι τὴν δὲ ἐρημῶν ἀρχαιολόγον ἀνασκαψήν καὶ δεσμονάνταν οὐδὲν διότι ἐλαῖσσος δητι ἡ ἀναθηματικὴ στήλη θὰ ἐνισχυθῇ, ἀλλὰ καὶ διότι πλειστας ἄλλαι σημανόντες συνυπάρχουνται ἐπιβάλλοντα τὴν ἀνασκαψήν. Πρώτον ἐπειδὴ μήτοις καὶ τοῖχος κατὰ τὸν τόπον, διτοις διανεσκάψη ἡ στήλη. Λεύτερον δὲ τόπος, διτοις προσεκρύσθηται καὶ κεφαλὴ Καρακαλλά. Τρίτον τα πόλια νομίσματα, διτοις προζείσμων ειρίσκονται ἀλλοτε εἰς τὸν δινοθεν τῆς στήλης εὐθόνη χρόνον, τοὺς καὶ ἑρείας περιέχοντα. Καὶ τώρα δὲ συνχράνεται τῆς ἀρροεος τὸν ἀγῶναν, ἀνέργοντα εἰς ἐπιτάρειαν καὶ λαμπρύνονται νομίσματα, νῦν ὅμως ταῦτα είναι συνήθως μικρὰ γάλικα, ἵστως δὲ καὶ χρυσᾶ διαφόρων χρόνων. Είναι δὲ ἀναμφίβολως ἡ ἀθρόα αὕτη εὑρετικὰ νομίσμάτων κατὰ τὸν εὖρον οὐτὶ τυχαία ἀπότοπας παρὰ ἀπόμονα, ἀλλὰ παρεγύριον διτι πόλης δητι καὶ δητι πλονίας πόλης η πατελῆφθη ἐξαλήνης καὶ κατεστοάψη ἡ εἰς τὸν παρεδόθη, διτοις μετὰ τὴν φργήν τὸν τυχόν σωθέντων, ὑπὸ τὰ ἐρείπια ἔμειναν καὶ ἀγγείον λειψανα παραπορθύμενα ἔτι, καὶ νομίσματα πολλά. Θα παρετείνετο δὲ λόγος, ἢν καὶ περὶ πιθαφών ἐνδιέτριψον, όποιοι λέγονται διτι εὐέθησαν κατὰ τὴν παρόχυντον τοῦ ποταμοῦ, διτοις νῦν εἶναι πιθανόν ὅτι καὶ πρὸ τῆς Πλωτινοπόλεως ὑπῆρχε κατ' ἔκει συνοικισμὸς ἀνθρώπων. Καὶ νομίμαιοι δὲ τάφοι ὑπάρχουσιν ἐπὶ λόφου ἔναντι τοῦ ποταμοῦ. Καὶ λάρνακὴ κάτωθεν καὶ νοιτώτερον τοῦ λόφου τούτου παρεῖ τὴν γραμμὴν τοῦ αἰδηροδέσμου ἀνεκαλύφθη πρὸ τῷδεν δεσματηρίδων, ης τὰ πολιτίμα κειμήλα καὶ τὸν πολεμικὸν θώρακα ἀντὶ ἀδροῦ ποστοῦ ἱγνώσασαν ἔνει. Ἔτερον λειγανον παλαιόν, ὀπίσκολόμυτο μέγα ἐμφανίνον ταῦτα πιθανότατα ωματάδων χρόνων, εἶναι δὲν μαραύρων ποινόρων, ἐν τοπικῇ οἰκίᾳ σοζόμενων. Οὐρθοῦς τοὺς εἶναι κορινθιακούς, τὰ δὲ φύλα τῆς ἀσάνθης εἶναι φραγκοσταῆς πιθανότατα, μετὰ καρπῶν κρεμαμένων, μεγάλων δὲ δισον φίζα τετύλων, ἵνα καὶ ἐτὸν δινούν τοῦ ποταμοῦ εἰς τὸν ὄφελαρμάν φαίνονται ἐν τῷ προσίκοντι μερέδων. Ὅτι δὲ ὑψηλὸς ἦτο δὲ κίονας ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ δύκον τοῦ πιονοράφου, τὸ ὄποιον οἱ πάτοζοι, ἀφοῦ διέτησσαν εἰς τὸ μέσον, ἐπε-

Θηγανά ώς περιστόμιον είς φρέαρ καὶ δι' αὐτοῦ ἀντλοῦσα τὸ θύμων. Τῆς λεπτοτάτης τέχνης τῶν ἐλληνικῶν κιονοκράτων ἀπέξει τὸ περι σὲν ὁ λόγος, μαρτύριον καὶ τοῦτο τῆς Ρωμαιατῆς του ἐποχῆς περιδόμων. Οἱ δὲ ἔχοντες αὐτὸν ἐφωτιώμενοι, ἐκ τίνος κρόνουν τὸ κατέχονταν, ἀπαντῶσιν ἀπὸ πάλπων καὶ προπάταρον.

Πάντα ταῦτα ἐνδιεκυνόνται ὅπις πόλις τις ἀξία λόγου, ή Πλωτιάπολις καὶ θαῦμας· ἔσειτο κατὰ τὴν θέσην ταῦτην καὶ εἰκόταν εἶναι νάργι-
τερον εἴσοντα τις, ὃν οὐχὶ ἐνθέτει, τονᾶλιστον εἰς κύνηγα σφειτα· τὰ δύοντα
θὰ ἔχουντο ἐπιτοποίεις κακεψεις ἀρμοδίους ἀρχαιολόγουν. Πάντως ή ἔχουν
σπουδαῖον φῶς θὰ ἔρχονται εἰς τὴν ὄπλη λιτοφόρων τοῦ Διομήτερον·
Βολέαν καὶ ἄλλους γνωστοτάτους ἐν τῷν πάντοιν ἀγώναιν τῆς κατα τοὺς
Βολεαντικοὺς πρόδοντας καὶ ἀρχαιολόγους οὐχὶ ἀπέντεν, ως μαρτυρούσιν οἱ
λέδιοι τοῦ Ἡρακλέους, τῆς κεφαλῆς του οὐχὶ ἕτεροι κακοῖς μάρον γνωστοῦ
Καρακάλλα, ἀλλὰ καὶ εἰλι μεγαλοὺς ἔγοντις, οἷον ἡτο ἡ πάτων τῶν ἐλευθέ-
ρων κατοικούντων τοῦ ἀπέραντου κράτους ἔξιστως, τελείων δὲ καὶ σπου-
δαιότερον, ἡ ἀναθηματικῇ στήλῃ ή ἀνύσσασα τὸ ζήτημα τῆς θέσεως τῆς
Πλωτινούπολεως, καὶ συναντα ἐνδιεκυνόνυσα, ώς φρονῶ, τοὺς ζερόντους τῆς
γενέτερος τοῦ Διομήτερον¹⁵.

Χρηστ. Δρακοντίδης

1) Η παρούσα μελέτη είναι ή διατάξι τοῦ Χριστοφόρου Ν. Δαμακούδην ἐπιτροπική ἔργωνα μάστοραν με τοὺς διάγνυσαν ὅλης πρὸ τοῦ αἰενίουν καὶ ἀπροσδικούνθαναν τοὺς ἡμέας·¹ Μαρκοφύτης παῖδες μοι τοις ἀλλαγέσι τοῖς ἔντοσις, ὃς Ἐγέρη οὐ, Σαραφίνης τῆς Φιλαπονίουν διδασκαλεῖνον ὑπάλληλος καὶ γίγαντος τρεπεῖσθαι νὰ νοπάληται αὐτῇ εἰς τὴν ἓν' ἀθηναῖς αρχαιολογίῃς ἐπαρναὶ δρῶν ἔνανθος τῆς φραστικοῦ αὐτῆς: Θέλω αἱ σοὶ αἰστοῖσιν διατυπωγήντας θεομείουν μοι τοῖς τρισὶ λίθον, ὃν μιὰ εἰναι ἔπαγκη Πλούτονοπολίην.² Εἴ καθισθάσθως ὅπερ τὰς διατυπωγήντας ἔτι. Μέλινά νὰ τὴν ἀποτοῖν ω περὶ τὴν ἀρχαιολογικὴν ἔπαιρεν·³ (7 Νοεμβρίου, 1957), καὶ τὸ Πάρον, φίλον τοποτελεῖ, ἀποτελεῖται αἱ, αὖν καὶ τὸ νοπάλημθρονέντες εἰς τὴν ἀρχαιολογικὴν ἀποτοῖν ὃν διποτανὸν διορθώσας λαθοῦν ὡς φράσεις εἰς σὸν οἶκος, ἐπειδὴ καὶ μέν πάσῃς ἀλλαγῇ τὰ πρόγραματα εἰναι σοφῇ, ἀποτελεῖται ὃς τὸ πορτον κατεσκεψάθη, ἀφοῦ ἐνιστον ὄθενδα τὸ γινετοροῦ·⁴ (7 Νοεμβρίου, 1957). Μετὰ τὴν μὲτ' ἀποταμαῖς διάγνυσαν την πληθεστικὴν μελέτην ἀπήντησα αὐτῇ τῇ διεθνεῖμον οντιτού, ίνα ἀναθεωρήσῃ τη περι τοῦ πρωτοῦ λίθου γεγενημένα πρὶν ἡ πορῦ οὖσι τὴν ἔπεισθων τη μελέτην, καθ' ὃν δὲ δρόντας ἀπάντων τὸν ἐλάσσονας ἀλόγονον τὸν Ἀλόρην παρὸ φίλον τη περι τοῦ διατάξι τοῦ θεομάρτυρον εἰδόντων.⁵ Η μελέτην δὲ ἀπεστάλη πρὸς την ἀρχαιολογικὴν ἔπαιριαν, ὡς διεπιστῶν ὃποι τὸν γεγενεῖον αὐτῆς· ἀποταμαῖς μοι δὲ τυχάνει, ἀν και μεταξὺ τοῦν καταπειθέντων γειζοῦντον δημοσιονομούν.⁶ Οὐδὲν ἐκπλήρωτον τὴν ἔπειρην τοῦ θεομάρτυρον, τοῦ θεογένεσας της ἔπειτα αὐτῆς, ὡς μοι ἀπέτακαν ντ̄ται ὁμοίοι δικαιολογήσασι, διασαρπήσαν καὶ ομηρηγόν ηγούν ἄμα

Σημειώσεις

διά τῶν ἀπαραιτήσιν σημειώσεων μου. Τὰ Θ ὁ γ ει κα τιμῶντα τὸν μνήμην τοῦ ἀνδρός ἀπεδέξαντο ἀσμένους αὐτῆν, ως ἀφορῶσαν εἰς τὴν Θράκην, ἐν ᾧ δ ἀοιδούμος ἐπὶ 22 ὥρας ἦταν ἐδίδαξε καὶ ἡγάπησεν ως ίδιαν του γενέτειραν.

Ο Χοιριστόφορος Ν. Δραγαντίδης ήτο πόντιος ήτε άμουσον γεννηθείς περί το 1860-1862. Τας γνωστακάσιας του σπουδαίας, νομιμές, συντελεσθείσεν στην τριάνταπέμπτη, μερό¹ ήδη επί την ίκανη έπειτα μετήδη το διδασκαλικόν ἑάπαγκημα εν τῷ Πόντῳ. Αποτελεσματικός ήλγάριζεν μάταιος πόδις ποιώμενον τον τόνού πουντώνεις φιλολογίας και τοις 1838 ἀνηγόρευθεν διδασκότα μετά των βαθμών ή λιανίς και αλλίς και μάιμους διδασκότης καθηγητής εν τοῖς Σαραφίσιοις τῆς Φιλαππονούπολης διδασκαλίεσσι, ἐν οἷς υδεσκόντος έδιδασκεν πλέοντας συντάξην 1898-1903. Ἐγχειρίστατος, γηγές και ἀκαπτανόντος ἐν τῇ διδασκαλίᾳ τον ήτο και μετεπονθότος διδασκαλίεσσι: θέντος δικτύρης πάτη την ἡμέραν ἔξαρσεν ἀντού διδασκαλών και τὴν Γερμανικήν, δικτύος οὐφελήσαται ἐν τῷ ἐπιστολονομῷ τοῦ ἑργοῦ ἐν τῃς ἀκάνθων περὶ τὴν φιλολογίαν Γερμανίας σοφας. Ἀνήκεν εἰς τὴν γενεάν ἀκεινην, τὴν ἑκλειπούμενην οὐλονέν, τὸν Ἐλλήνην φιλολόγον, τὸν διδασκόν τοῦ ἀκεινητον μεγάλον. Κ. Κόντον, οἵτινες προσετίθοντο τὸν νοῦν ὃν μόνον εἰς τὴν βαθείαν κατανοῦντον καὶ ἀδημονῶντον καὶ πιοντη̄ ἐμμενεῖν τὸν ἀρχαίον κειμένον, ἄλλα και εἰς τὴν ἀφορούμενα καὶ συντεκτικούς γραμματικήν και πρεφορικήν τῶν ἐνόντων διτυπων (ὸ δ ο ἐ πει α και ὁ ὁ θ ο γ ο α ι φ α) ἐν τῇ καθαρεύοντα γλώσσων, ήτι και αὐτὸς καλῶς λαλῶν τε και γράφων διεγειράτεο. Κάτοπτος τῆς Ἐλληνικῆς και Λατινικής γλώσσης, ἐπειγεις και πλλός, και ἐρώστης τῆς κλασσικῆς φιλολογίας δὲ ἐπιτάσσεις ἥμερας και νίκας μελέτων τῶν ἀρχαίον συγγραφεών και ἐντερων ἐν αὐτοῖς μέρῳ τῆς τελετανίας τον πνοή. Τούτο ἐκμαίνεται και ἐν τῃς τελετανίαις τον πρός ἐπιτάσσης (17 Νοεμβρίου, 1937). Επὶ τῇ παρακελεύοντος μονά διακανονικού, ἀνάθεων και ἐπεξεργαζόμενος τὰ ἡδ' αὐτοῖς περὶ Πλατωνιστολέος και Διδυμοτερίου γραφέντα και ἐξαντλούντεον το θέμα συντάξην αὐτοτέλη μελέτην και ἀποτελεῖην τῇ Θράκῃ και πάρο δημοσίευσιν ἐγράψει μοι : . . . Θωμαζόμαι τὰν τὸν ἀνελάτηνον κόπον τον να διεγεννᾶς και δη ἀναγράψης τοῦα χορία σχετικά πόδια Διαδυνατογ., . . Πάντοι θε δηθεληδόν εἴ τον διπλεύσιον σου, ἀν-

επιτυχήσω γενικώτερον νά γράψω περὶ Πλωτινοπόλεως καὶ Διδυμοτείχου. Τὴν ἐπιβίμμαν ἔχω, ἀλλὰ τὴν μὲ λέπτην 'Ἐλλῆνων καὶ Ρωμαίων συγγράφεων δὲν δύναμαι αὐτά να ταξιδιώσω.

Χαρακτηρικό ίδιως και εν τη επαλήθυωσει του παθήκοντος ενυπειδήσεις έτιν ήδηντο να κατηγράψει την σπουδαιώτερη πρόσφατη των ταχυγράφων της ήμέρας.¹ Όντες έξι μέντον Ταχυγράφοι απέλαυνε, δύον δέ προηγήσατο την ανέγενση μεγάλα δυναμικέαν έφορους των σπουδούς, ον δέ τη επαληθυώσει κράτησε κατόπιν διωρίζετο υπό τον κέντρου παραδίνων επιλεπτομονάχων έστιν επί τη θρησκεία, έν γενικά, έν καὶ ταῖς διωρίσαις ἀπλάλησις ου συνταχύνος παρέμενε καὶ αποδέοντος έισαγη *τελώνιον* έτιν ήτοντο εν Δυνητογεγράπτων πάντοις έτι ζητοῦσι πρόσφατον γράψοντον. Καὶ την ιδεών μου έπιστημονική, δύον εν τοντού βρέθηκοι οι κατινοτικοί ίδιωτοντον είναι ἀγνωστούς γράψοντον. Καὶ την ιδεών μου έπιστημονική, δύον αγνωστούς γράψοντον. Επιπλέον έν Αμερική, απόν κάντας άριστημονάρων έλαστοτης έπι της ἀνταλλαγῆς. Λύτον πα-
ταχούν καὶ πάντοτε οἱ παρόντες τοις παρόντεσι καὶ δραστηριοῖς ω φελούντων εἰτε είλον είτε μή, οι δὲ ἀμελούντων καὶ
ἀπόντες; πληρούντων τοις παραδόν καὶ πονούσι. Γνωστεῖς δέ προστο οὗ ἀ ει-
εις το περιθώριον τον έπι την έλληνι μισον οι έπι επι μό-
μην καὶ ειν ο θεράρης δε επι 22 έπι η έργασθεις καὶ διο-
κηδη έπι από συντάχης μένον οιονει ελούν θηνεις τον τόπον
διος οι δι σα πα σπάστος οις α' α' α' θον έπι χω. Τι γενήσεται αύριον;
Διος οι γηνάρας σεπτέμβ. (Νοεμβρίου, 1937).

Είτε έλαφοι λέγονται, (ο Νομός της Βοΐου).

2) Τό τέλος τού λάθου φαίνεται ἡγιεῖ πραγματικόν, ἀλλὰ κεκομμένον. Τούτο διαιτούσθαι καὶ επὶ τῆς ἀνάγκαιας τῆς ἀνθρώπινης ἰτύγχανης οὐραλ-
όσσως. Ή αὖτις ἡ ἄρχη τοῦ λάθου, καπετὸς καὶ εὐής πεπόνθη, ἔνια πρωταπική,
ὅπερ παντόντων ἔνεκα τῆς ἀπὸ τῆς αὐτῆς καθεστον νοητῆς γρομῆς ἐνάρξεως
τῶν δύο τῆς ἐπιγραφῆς στιχών, τ. Ε. ἔνεκα τῆς ὑπὸ τοῦ γράμματος. Β τοῦ πρώτον αὐτοῦ
χρονίσεως ἀκόμητος σχεδὸν τοῦ γράμματος. Ι τοῦ δευτέρου στιχοῦ, τοῦ δέ
αυτοῦ εἰναὶ κεκομμένον κατὰ 15-20 ἐκατοστῶν τοῦ μέτρου. «Ἄλλας τε τεῦν
πλάτους τοῦ λάθου 0,50 εἶναι στενόν, ἀν δύσκολα τιμάν τιμάνοντος
τοῦ Ἡρακλείους ή καὶ βωμοῖς, ανατενέσαντος ὑπὸ βασιλείως ὡς ἐγύρων πολιούσου τῷ
θεῷ. Τοῦ πλάτους τοῦ καποτέων ἀνάγραφονέντος βάθουν τοῦ ἀνδράσιον τοῦ αὐτο-
κράτορος Φιλίππου εἶναν 0,65 τοῦ μετρέων. Πιθανόντερα δὲ ἡ ἐκδηγήση τοῦ τηρη-
τοῦ λαθοῦ προφέρεται ἐξ βάθους ἀνδράσιος μάλινος η ἐξ ἀνημονητούσι σπλήνης πλα-
κοῦς ή βωμοῦ, εὐτέλος ἐνάρξαστον μη προσήκοντος τῇ ἐλεύθεριστοι καὶ ἀξιο-
πεπτεῖ βασιλέων καὶ δη̄ ισχυροῦ τῶν Θρακῶν (Οδησσῶν), ὡς θὰ καταδικθῇ
καπατέοντο.

8) Τά παραπέμψαντα είναι της ιστορίας τού Κουνιθίδων πορειώνημα συντετρημένων νονταρίων Θρησκών βασιλεών είναι πάντα επιληπτέα ἐν νομιμάτων. Επί τού λίθων ἔχασσαντο τα διόνατα πλήρης ἀπό τά νονταρίωνα πορειώνημα την ἡ πλήρη ἡ συντετρημένη ἔνστα την ἀνέπλαντων χώρων. Ήδη τού παραπέμψιο προσθέτων μα τάδε: ΣΠΑ(αβάσσον), ΥΡΥ(τέλειον), ΚΕΡΦ(οϊστόν), ΣΑΡ(αύγον), ΒΕΡΤ(αίον), ΦΛΗΔΟΝ(η τάξ); ΥΛΩΣ(άρων), ἀλλά και ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΣΥΕΥΟΥ, ΥΣΙΜΑΧΟΥ, ΚΕΡΣΙΒΑΥΑ, ΛΥΩΣΤΙΟΛΟΣ, ΑΙΖΑΤΑΜΕΩΣ, ΚΟΤΥΟΥ, ΣΑΛΑΔΑ, ΡΟΙΜΙΤΑΚΟΥ, ΣΚΟΣΤΟΚΟΥ, ΟΡΩΣΙΑΤΟΥ, ΑΙΔΑΙΟΥ, ΣΑΛΑΔΟΥ,

Σημειώσεις

ΡΑΙΣΚΟΥΝΗΡΙΑΟΣ, παρ' ἑνὶς ὁν παραλείπεται τὸ ΒΑΣΙΛΕΩΣ, καὶ ΒΑΣΙΛΕΥΟΣ ΚΤΟΥΣ, ΡΟΙΜΙΤΑΚΗΣ (Dobruški, ιστορικὴ μάνασκος τῆς νορμανικῆς ὥρας θραύσεων, Shornik τοῦ XIV. ἐτ. 1887, σελ. 555 καὶ ἔχει, Σορόι βουλγάρων, καὶ οὐ εἰν αὐτῷ, Λε μοναστήριον τῆς Θράκης, Annuaire de la bibliothèque nat. à Plovdiv, ἔτ. 1925).

4) Το — ΠΟΡΕΩΣ ὀναματερήτης είναι πάνωσες γενικῆς Θρακικοῦ συνθέτου ὄντας, οὗ τὸ δεσπότιον συνεπικίν είναι ΠΟΡΙΣ, διερ θέν ἀπαντὶ ἀλούν. Τὰ εἰς τὸ ΠΟΡΙΣ σύνθετα Θρακικά ὄντατα είναι πλεισταὶ καὶ εἴδη στοργεῖ τῶν ἀλούν μετα τὴν ποικιλίαν μετασηματουμένων τούτων, σχηματίζεσσι δὲ τὴν γενεχήν εἰς ΠΟΡΕΩΣ, σπανιότατα δὲ εἰς ΠΟΡΕΩΣ κατὰ τὸ ΠΟΛΕΩΣ, διότι τὸ ΠΟΡΙΣ ἀπαντᾷ καὶ ΠΟΙΔΙΣ, ἀλλασσομένων τοῦ φύγοντον Ρ μετα τοῦ Λ καὶ ἀντιτίθεται τῷ ποβλῷ λίβανας—χρύσανθος, παῦνος—φραγμὸς δωματιοῖς καὶ ΠΟΙΔΙΟΣ, οἷον τὸ ἐπὶ νοῦντας ΡΑΙΣΚΟΥΠΗΡΙΟΣ. Ἐν τῇ κτιροφῇ τοῦ ἔμπορου ἐν Θρᾳ φη Πλαταιαῖς τὸν 205. Χ. Ἀληγορεῖ, ἐν ἥ τι εἰς —ΠΟΡΙΣ ὄντατα ώς καὶ τοῦ Καρδιακᾶ ἀμύνονται συλληφθεῖται, ή τε γενικῆς ἀλούν ίδιας γράφεται διά τοῦ Ο απεικόνισται μόνον διό τοῦ —ΔΑΙΣΚΟΥΠΟΡΕΩΣ (ἴδιον Μ ν τ). Ἐπο το οτο λι δια το ουλογηνούσιν αιγαλαφωνούσιν Φιλαποτοπέλεως, Θρακικά, τόμ. VII, ἑτ. 1956, σελ. 150.

150) Επιτιλογεῖται διό τοῦ ΠΟΡΙΣ—ΠΟΙΔΙΣ, λατινοτερον Ροΐνια, ποβλ., και διό δι ι ε, καιστή ήται τοῦ πορείας π. ή, λ. πλεισταὶ αἱ (γύναιμα, εἵη) και σημαίνει ὡς ο ν ο, κ ο ο σ, ερβί, π ο λ ο σ ιατην. πυλις. Ἑποτένας τα εἰς ΠΟΡΙΣ Θρακιακά κύρια προσώπων ὄντατα διανοῶν εἰτεν διό ἀναλογούντας τα παρ' ἡμῖν ήται ἐν πολλῇ γρήσιν πατροπονικά εἰς —πονύλαι καὶ τα τονο κόνημα εἰς —ο γ λ ο ν (ώλες), τιθέμενα ὡς κόνημα. Κατὰ τὸ καυηγητήν δὲ Detachew ἐτηρούοιται εἰς τὸν ινδογερμανικὸν θέματος bher, bhor—(παιει τάλετες, μάρσοβοι), ήξεν τὸ πόλιον b or i s, διθεν Μ ο κ α ι θ ο ε ι σ και είτα Β ο ο ι σ και σημαίνει μ α υ η τ ή ζ ε, ποβλ., σηματικό το ο. β ο r i s (μάρσοβοι) και τό πόλιον διονος Βορις, διηπειρωτικούς και είναι συντετριμένον, διότι πολι τοις Βοριανον τοιού ελέγεται Β ο γ ο φ ι c. (Detachew D. Contribution aux rapportos linguist. Thracianas Recens. Diagnozis, σελ. 316)

τά εἰς —ΠΟΡΙΣ σύνθετα Θρησκία δύναται τὰ μέρη τοῦδε γνωστοῦ ἡμῖν ἐξηγουμένων, ίδιος μετά τῶν ποικιλῶν πεπαχθεμένων τῶν εἶναι : Ἀρβούσοις—
Ἄρβοροις· Αὐλόποιος—Ἀλλοποιος· Αἴνιοντος· Γριπαίσοις—Γριέταις·
Γριπαίσοις· Γλύποις—Γλυπτοις· Δαλέποιος—Δαλήφοις· Δενδύποιος—Δενδύποις·
Δεντίποιος· Διάσοποις—Δειορος—Δεοροις· Διάδοπος· Διάλοπος—Δυ-
λάντορος (Δυλωντορος). Διοσκόροις, Δοφότοροις—Δερψόποις· Δυτοποιοις—
Δυτοποιοις, Επταποιοις—Επταροις—Επήγοροις—Επήγροις, Κετροποιεις
—Κετρόποιοις—Κεδόποιοις, Λαπτοποιεις—Λαπτέποις· Μοιθάροις—Μαραροις—
Μουκιθώροις—Μουκινώροις—Μουκιώνοις, Νατοροις, Νετόποιοι, Ρεπτοροις—
Ρεπτοροις, Ρεπτοροις—Ρεπτονώροις· Ρεσκούποιοι—Ρεσκούποιοι—
Ρηγκούποιοι—Ρακιώτοις—Ρακιώτοροι—Ριεκούποιοι—Κλαρκούποιοι, Σεμποις (εἰς
τὴν Semperia).

"Αναμφίβολος πάλι ποτε τὸ σύνορα ΠΟΡΙΣ ἡσοὶ ἐν χρονεῖς ὡς ἀπότοι, ὥσπερ καὶ τὰ: Βέθυν, Ζένης — Ζένις. Τὸ ἀλήγε — Τὸ ἀλήγε, Ζέ μενος. Παὶ ἦ δης, Κενένης καὶ εἰς ἄλλο, σὺν τῷ πόρῳ δὲ πορεύεσθαι μόνον ἐν οὐνέσιας εἴ τη παροῦτοι Θερζεὶς σονῆς συνηγένεις τούς να σηματίζουσιν ἐπαρχίων υπονόμων προπόνων οὐνέσιας τοιαύτη. Συνειδήσας διό, οἱ Θερζεῖς,

ώς είλεχταισι θρ' ήμων ἐκ τῆς μεγάλης πληθύος τῶν συνθέτων κυρίων ὄνομάτων προσποντῶν, ἀρχαὶσιται τὸ ἀπλόν τοῦ παιδὸς οὐδὲν νά παραθέτουσι παρὰ τοῦ πατρὸς ἔφερονται κατὰ γενεῖν τιμῶν, οἷον: Αὐτὸν — Τὸ ἀλλά καὶ Μούσικα — Πόρεις, Ἐβραος — Ζέλη μητρ., Νέοντον — Ζένης, Ἐπτά — Κένθης κτλ. ἐπαναπονημένον τοῦ πατέρος ή πιού όνομα προβλ. τὰ παρὰ τοῖς Ἐλλήνων ὅτι εἰσι τοισι τὰ δημητρίοις. δ Επειν φάντος τοις Νικιλαοῖς κτλ. Ἐτ τοῖντον ἔμφασιν τὰ παρὰ θεᾶς καὶ κύρων δύναται. Αὗτοι λογοτελοὶ, Μοναπόροις, Νεοτονοὶ ἐν γη, Ἐπειτα καὶ θηταὶ κτλ. Αὔτοι σὺν τῷ ζόρῳ ἐπετόπουσαν τὰ ἀπλά τιθέμενα όπου πλέον δύναται, ἔγενονται δέ και σύνθετα: Αὐτὸς τορά λητα — Αἴδη δὲ τραγικοίς. Μουσικά πορειαίς, Νεοσύνης — Νεοσύνης. Ρασούς πορειαίς, Ἐβρούζει μιτρ. Ἐπτη κανθήν οὐ κτλ. Προβλ. τὰ παρὰ τοῖς Κρητοῖς νῦν κύρων δύναται: Μασκονικά λαχίς, Παλλογενούς γούάκις, Μανουσογιαννάκις, Δασκαλοπετοάκις, Φιλιπποπετοάκις κτλ. *(Ίδε περὶ πάντων τοισι)* Μητέριον οὐ Αποστολού ιπποι. Πειρι της γέλωντος τῶν Θρακῶν, *Θρακικά*, τόμ. IV, ἑτ. 1958, σημ. 87 και ξενῆνθος δέ λό-

γης προστίθεται τόπος καρπών δύναμεων προσποιητικών.

5) Κατα τά προσειδόμενα, έπειτα ήτη έν τέλει τετραμένη ήν μέροι καὶ χειροκόπιν ἀνάβαττική εἰς τόν Παναλέα οὐποτεικόν τοῦ μὲν δικαίου τοῦ βασιλέως Θρησκείας ἀρρέπει τόπο Κ., τοῦ δὲ δικαιούοντος τοῦ αυτού πατριού αἵνιον δύναμις τοπογράφου μέντος κατά τενάγην ός πορο τοῖς Ελλήνοις είναι τό — Π. ζ. ५, ἀποκαλεῖται θεατρικόν τοῦ αὐτού πατριού τοῦ δικαίου.

BANIAEVS ΘΡΑΚΟΝ ΚΙΟΤΥΣ ΡΑΣΚΟΙ-

ΠΟΒΕΩΣ ΗΡΑΚΛΕΙ ΣΩΤΗΡΙ

τ. ἐ. «Ο Βασιλεὺς τῶν Θρακῶν Κότυς (νίος) τοῦ Ρασοκόπεως (ἀνέμηρος) τῷ Ἡρό-
λει Σωτῆρι (δε τὸν ἀνδρώνα ή τὸν δὲ τὸν βανὸν ὃς εὐαγγεστήθη) Ιερά-
πολιστάσταν δὲ τὴν ἐπαγγελίαν βούτηι καὶ ή διὸ νομιμότερον παθοδιδύλων ἵπο
τοῦ Sallet (Zeitschrift f. Num. II, σελ. 241—243) εἰς τὸν Κότυν ἐπιγραφὴν ΗΡΑ-
ΚΕΙΟΥΣ ΣΩΤΗΡΟΣ ΘΡΑΚΩΝ. Εἰς οὐ εἰλάπετο οὐτε ἡ εἰκόνη παλαιού νομιμοτητού
του καὶ ή διόπις ἀνδράτος ή βουβοῦ τὸν Ἡρακλεῖαν αντιτίθεται πάντα τοῦ
αὐτοῦ βασιλεύος καὶ διὰ τὴν αὕτην αἵτιαν. Ἡρός δὲ οὗτος οὐ Κότυς εἰς ΙV νίσο
τοῦ Ρ. Πασ ο κ ς π ρ ο ε ς και ἔγνος τοῦ Κότυ ο ε ι V ΙV (47—48 π. Χ.),
βασιλεύοντας τὸν Ὀδούσιον μετά τὸ 42 π. Χ. καὶ διαβεβαίων τὸν θείον τον Σα-
δάλα ον π II (48—42 π. Χ.) ζωτὸν εἰσέτη τοι πατρὸς του Ρασοκόπεως, ἀλλὰ μὴ
βασιλεύοντας, ὃς φαντατεί, (Pauly Wissowa Real-Encyclop., τόμ. XI, σελ. 1554,
διότι δὲ λόγου περὶ τοῦ δινόματος Κότυς). Ο πατήρ του Ρασ ς π ρ ο ε ς
είναν ποτε μῆνα κατὰ πάσαν παθόνταν δὲ ἐν την κεκομένην διτυπως ἐγκαγού-
νεσσερτανη παρα τὸ Πέργυνη της Βουλγαρίας, μηνονούσηνος Ρασ ο κ ς ο ύ π ο
ι ο ε, διὸ δη πατο Κότυ ο ΙV ΑΠλεστενενες' Απολογιαν πιθανος πο-
λιτικων λόγων (Kazator G. Η Βουλγαρία ἐν τῃ ἀρχαιότητῃ, σελ. 41, ηνεκα πα-
ταρία 29). Την αποδεδημένην Κότυ ον την ΙV γεγονότην ποιάσσεται κύπρον Θασίων
καὶ δηγαλάνια πέρασσον εἰς της δης κεφαλήν Διονύσου ερήμου απότελεσ-
μένην.

ην, οὐπιστὸν δὲ τὸν Ἡραλέα γυμνὸν ἐρείποντα τὴν μὲν δεξιὰν ἐπὶ τοῦ ρεπάλων, δύο δὲ τῆς ἀριστερᾶς προβάλλουσαν τὴν λευκὴν μετὰ τῆς προγνωνισθεντος ἑταρ-
γοφαῖς· ή μετὰ τὴν ἑταργάκη ΚΟΤΥΟΣ ΧΑΡΑΞΤΟΝ (ἀνάλογον τοις ἄλιον
νομιμάτων ΠΑΙΜΑ, ΚΟΜΜΑ). Ἐκσπάντων περὶ τὸ 16 π. Χ. ὄπιγρο πόρ τοῦ θανάτου
τοῦ Κόρεος ΙV, ὃ διεδέσπατο ὡς ἀδελφὸς αὐτῷ Ρωμί τι ἀλ κη σ I (16
π. Χ.—12 μ. Χ.), ἐπτριπτῶν τοὺς δύο ἀνγλίκους τοῦ Κόρου παιδεῖς, οἷς εἰς τοῖς
οὔπομποι τοῦ πάπλου του Ρασκόποροις (Διώνυσος Κασίου,
LIV, 20, 3, 34, 5).

Η λειτούργηση των βιαστών Θρακών ("Οδυσσόν") είναι ο μόνον ἐν γένει Ἑλληνικής και οποιεσδήν, ἀλλά, ἔχεις, ως γράφεις, και ἀνάκματης ἡ πληκτηρεύεις. Ὁ ἵππεψερος μέσος διό τον ἰστορικόν και τον νομοποιούτον συνδιάσας τον πεντάλογον εἰπέσθεν τον παρεπεμπτόν υπὸ τῶν ὄφελμάντος ἀρχαρχῶν συγχρόνων πρετὸν τῷ Θρακῷ, πρὸς τὰς ἑπτὰ ἓπαν Λίδουν εἰδιφέστερον ὀχετα-
καὶ λιτοτροπίας Ἀντιγόνας καὶ τὰς ἀρβύνας κατεπελέθεντον νομίσματα γνωστάν τε καὶ ἀγύρων βασιλεῶν γίνεται πολλάκις εἰνὶ μετὰ τῆς δύσοντος ἴστεμακῆς ἀκρι-
βειας.¹ Εἰς διούτιον οὐ μάρτια σύγχρονας οικήματαν πολλάχον περὶ τὰ δύνατα, τὰς διδοκάζας, τὰς χρονολογίας καὶ τὰς πράξεις τῶν βασιλέων, ὅπα μάλιστα τυ-
χεῖσθαινον ὅπεραν οινονόμων. Τοῦτο πᾶς τις δινέται ἡ παραπτηγὴ ἀναγνώ-
σην ὅτι ὁλὴς προσοργίας ἐπὶ τοῦ ζητημάτου τούτου ἀπὸ αἰώνων καὶ πλέον
γράφεται καὶ συνηρμένεται διὸ τῶν ἔνοντων καὶ ἀπόρων ὅποι τῶν ὑμέτερον, οἵτι-
νες διαμαρτυροῦνται πολλάχον οὐ μόνον ποὺς ἀλλήλοις ἀλλὰ καὶ πρὸς ἑαυτοὺς (ἰδε
'Α. γ.). Σα μοι ὁ ἥ αι καὶ τὰ περὶ Κοτύος ψ. καὶ τοῖς Κοτύοις ἐν γένει, "Θρακιά-
τοι," I., 1928, σελ. 88—105. Σα καὶ ηλαίοι ἀ δ ο ν. Πόλεις καὶ
Θεόμματα. Θράκης, τοι. I., 1929—βασιλεὺς "Οδυσσόν" σελ. 189—194. —Κ. Κ. ον φ-
δι ο ν. ι. ιστορία τῆς Θράκης, 1922, τόμ. I. "Οδυσσόν," σελ. 40—48. Μαρβάνων
ἀφορηθῇ ἐπὶ τὰ προκειμένης ἐπιγραφῆς Κότυος τοῦ ΙΓ καὶ τῶν περὶ αὐτὸν γρα-
φειντον διὰ επιτεινούς καὶ ἐών ἀπέιλον τῆς διαφωνίας τανόν, ἀλλὰ διὰ προσθα-
νάν ἐκκαθάριόν διὸ ὀλύγον τὸ ἔδαφον δοὺς μοι τὸ δυνατόν ἀπὸ αἰώνων
καὶ πλημμελῶν απόδοσιν προνόν καὶ προτείνον εἰς πόσθωνα, οἷς οὐδὲν τούτων
προτείνει, περιορισμένον μόνον εἰς τὴν χρονικήν περιόδον τῆς τετρακοσίην ἀν-
τείρεται εἰς τὰ τέλη Θράκης μέρη τῆς προσφορτῆς αὐτῆς εἰς τὴν Ρωμαϊκὴν αὐ-
τοκρατορίαν. Διότι τοῦ ἔργου μακράς διών. ἐν τῷ προτο-

Σαδάκαις Ι (81; -57 π. Χ.). Κατά την ἐποχήτεια τοῦ Λουκούλλου ἦν τὴν Μοισίαν καὶ τὴν Θύραν τῷ 78 π. Χ. βασιλεὺν τῶν Ὀρθοῦν μηνονεψεῖν. Σαδάκαις Ι, οὗτος ἀνέγνωσε τὴν Πρωμαῖην ἐπὶ θρόνῳ ἐπιτυφλαρχίαν (Επταροῖη, VI, 10). Είχατο δὲ ὅτος ἡτού παρόντος τοῦ ἀνέκαθεν παρὰ τὸ 'Οσιόνας δικαιοποιεῖν σύζυγον.

Κόπος ΙΙΙ (57-48 π.Χ.), τόσο και διάδοχος τού Σαδάλα Ι. Οντος συμμάχη οι Πορτογάλοι κατέ τον Ιωνίου Καισάρου και μετέχει την ἐν Φαραώδοις μάρτιον (C i e r o n i s in Pisonem XXXV, 84). Νομιμάσια αὐτῶν πάντας δρεσμούλαντι έγνων μηδουμούντων μεν κεφαλήν ἀνδρὸς μετά διαδήματος, ή ιπποτήν εν κινητού μετά της δεξιᾶς ἀνθυψώντος και γλυπτούντος ἀνεψικούντες, ή ιπποτήν εδέ αέτων (τοι) κεραυνού λατεσσούντος ή ἄγριος δημιουρων και τὴν ἐπιγραφὴν ΚΟΤΥΟΣ ή ΚΟΥΙ. Εἰς αὐτὸν δημιεύεται καθ' ἡμέας και ἡ ἔπιγραφη: «Βασιλεὺς Κότος βασιλεὺς Σαδάλαντος και βασιλεὺς Πολυκρατίας», τους ἑαυτούς γονεῖς θεοῖς πατέρων (D u m p o n t - H e n r y ο ΙΙΙ, Melanges στελ. σελ. 30 ημη πλημμύρων ἀποδίδεται εἰς τὸν Κοτύον εγ τον ποτηρή, δοτε ήτο τούς Ρομαϊκάτους I).

Σα δ' ἄλλας οἱ Π. (48—42 π. Χ.), υἱός καὶ διάδοχος τοῦ Κότυνος ΙΙΙ. Οὗτος ἀπὸ τῆν πάτερος ἐκληροδότης τῷ Ρωμαϊκῷ λαῷ δόλον τὸ κράτος του, διπέρ πορεύεται δὲ Βριγών. Νομάστηκαί αὐτὸς ὑπέροχον τὸν ἔργοντα ἐμπροσθεῖν μετὰ κεφαλὴν ἀνδρὸς ἀγέρειν μετὰ διαδήματος διπούεν δὲ ἀετὸν τὸν ιστεύοντα περιουσῶν καὶ τὴν ἐπιγραφὴν ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΣΑΛΑΛΟΥ ή ἐμπροσθεῖν κεφαλὴν Διοῖς καὶ τὴν ἐπιγραφὴν ΚΟΤΥΟΣ, διπούεν δὲ τὴν ἐπιγραφὴν ΒΑ. ΣΑΛΑΛΟ ηετζὸν τῶν ἀκτίνων τροφῶν.

Κότυνος IV (42—16 π. Χ.), διάδημος τοῦ Σαδάλα II, υἱὸς Ρασκοπόρειος παπαδαναστεύοντος παρὰ τοῖς Σαπαΐαις Θραξὶ κατὰ τὸν Ἀπανιον καὶ ἕγανον Κότυνος III. Ἐτοῖς αὐτοῖς οἱ Ρομαῖοι διὰ πολιτικῶν λόγων ἥβαντο εἰνοῦστες τοὺς Ὀδρόστας, ἀντιτάποις τῶν ἀπιθανῶν καὶ ἀνυποτάκτων Βριγῶν καὶ δῆδο Ἀδρύστος· ὃ δὲ Κρόπος παραχρεψεὶ αὐτοῖς τῷ 25 π. Χ. τὸ ἐπί της Ροδόπης πεισμούντον τοῦ Διονύσου Ιεροῦ (Διει τον ιερον ΙΙΙ, 25,5) ἀφείσθαις ἀπὸ τοῦ Βριγῶν, ὡπίτες ἐθρεύθεντες ἦκαντον πόλεισσον κατὰ τὸν Ὀδρόστον κατέβαντον συμπάροι τοὺς Ρομαίους. Κατὰ τὸν πόλειμον τούτον τὸν Κότυνος IV σωθεῖς ἀπὸ ἀρέσκοντος αὐτῶν ἔκοψαν τὸ πρωτηγενεῖον νομίσματα ἰδούσοις δὲ καὶ τοῖς βωμοῖς ἢ τὸν ἀνδράντα εἰς τὸν Ἡρακλέα σωτῆρα τὸν Θρακὸν.

Ποιει τὸ ἀλλὰ καὶ τὸ Ι (16.Χ.—12 π.Μ.) ἀδελφὸς τοῦ Κότυνος IV, ἐπιτοπεύεν τοὺς δύο ἀντίτικους πατέρας τοῦ Κότυνος ΙV, ὃν τοὺς Ρωσούχοντας ἔξαρσολουδούντος τοῦ τὸν Βριγῶν πολέμου ἐφόνευσεν οἱ Οὐδρόγονοι διεγένετο τὸν μαρτυρὸν δὲ καὶ ἀρχῆγον τὸν Βριγῶνον. Ἐπτητῆς δὲ Ροματάλκου ἀπομέλη τὴν βασιλείαν καὶ κατεργεῖται εἰς τὴν Χερσόνησον ἀλλὰ μενὶ δὲ δὴ τῷ 11 π. Χ. ἀποκαθισταὶ εἰς αὐτὸν ὑπὸ τοῦ Α. Πισσοῦ, κινησάντος τοὺς Βριγῶνος. (Σε εἴ περ εἰς ε. εριτ. XII, 1, 14, Ριοτι, ΙΙΙ, 12, 17, Βι. 1 εἰς ι, Η, 98). Τότε, ὡς εἰπάτει, οἱ βασιλεῖς τῶν Ὀδρούντων ὡς πτελεῖς πλέον τὸν Ρομαίον ἀπέξτησαν τὴν κινησίαν τῶν ἐδαφῶν τὴν Θράκην. Νομίσματα τοῦ Ροματάλκου I ἐπέχρισαν ὁραιάλινα, ἐν οἷς παρίστανται ἐμπροσθεῖν μὲν ἡ κεφαλὴ αὐτῶν μετὰ διοδίματος ἡ οὐρὴ ἀπὸ τῆς γυναικός τοῦ ἀλλὰ κεφαλὴ αὐτῶν καὶ τῆς γυναικός τοῦ καὶ πρὸ αὐτῶν ἀλλαγὴ κατωτέρῳ ἡ τοῦ υἱοῦ Κότυνος V μετὰ τῆς ἐπιγραφῆς πέρας ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΡΟΙΜΙΤΑΛΑΚΟΥ ἡ κεφαλὴ τῆς Ὀκτώβητας μετὰ τῆς ἐπιγραφῆς περὶ ΚΑΙΣΑΡΙΩΝ ΣΕΒΑΣΤΟΥ, πιστεύεται δὲ ἡ κεφαλὴ τοῦ Ἀδρύστον ἡ αἱ κινητὰ τὸν μηρόν τοῦ καὶ τῆς Λιβίας ἡ τὸ κέφαλον τῆς Ἀμαλίδεως καὶ ἀπόντων ἡ Νίκαιαν μετὰ τῆς ἐπιγραφῆς πέρας ΚΑΙΣΑΡΟΣ ΣΕΒΑΣΤΟΥ ἡ ἐμπροσθεῖν μὲν ἡ κεφαλὴ τοῦ Ροματάλκου καὶ τῆς γυναικός τοῦ ἡ τοῦ υἱοῦ τοῦ Κότυνος V μετὰ τῆς ἐπιγραφῆς ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΡΟΙΜΙΤΑΛΑΚΟΥ, διπούεν δὲ ἡ κεφαλὴ τοῦ Ἀδρύστοντος ἀστεραμονεύτην μὲν τὸν Ροματάλκου μετὰ διαδήματας ἡ τοῦ Ἀδρύστοντος καὶ τῆς Λιβίας μετὰ τῆς ἐπιγραφῆς ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ ΚΑΙΣΑΡΟΣ ΣΕΒΑΣΤΟΥ ἡ ΚΑΙΣΑΡΩΣ.

Κότυνος V καὶ Ρασκοπόρης ιερέας (12 π. Μ.—19), υἱὸς δὲ πρότοις καὶ ἀδελφὸς δὲ δεύτερος τοῦ Ροματάλκου I. Ἡ διανομὴ τοῦ κράτους τῶν Ὀδρούντων ἔνετο αὐτοῖς δέντρον ἀπὸ τοῦ ἀδρύστον. (Τα εἰ τι, ιι, απ. ΙΙ) Οἱ Ρασκοπόρης διμοιρίας δολοφονεῖν τὸν ἀνεψιόν τοῦ Κότυνος V, οὐ σκέψασθαι κατὰ διατάγην τοῦ αὐτοκράτορος Τιτείσιου ὑπὸ τοῦ στρατηγοῦ Φάλακρου καὶ πατακιδιάσθεν ἐλέσσαντες τὸν Βριγῶνα τοῦ Ρωμαϊκοῦ στρατοῦ ἀρχόντας καὶ ὀφεράλικαν νομίσματα ἔχοντα ἐμπροσθεῖν μὲν τὴν κεφαλὴν τοῦ Ἀδρύστοντος μετὰ τῆς ἐπιγραφῆς ΒΥΖΑΙΝΩΝ καὶ τοῦ μεγογόματος PK ἡ κεφαλὴ ἀνδρὸς ὡντείνοντα μετά διαδήματος μετά ἡ ἀνεντοῦ ἐπι-

Σημειώσεις

γοργῆς ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΟΤΥΣ, διπούεν δὲ τὴν κεφαλὴν ἀνδρὸς ἀγένειον μετά διαδήματος ἡ τοῦ κεφαλῆν τοῦ Ἀδρύστοντος ἡ τοῦ Νικην ἐν κινητοῖς κινητοῖσσαν στέφανον μετὰ τῆς ἐπιγραφῆς; ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΡΑΙΣΚΟΥΠΟΡΙΔΟΣ ἡ τρόπαιον μετά τῆς ἐπιγραφῆς;

Ποιει τὸ ἀλλὰ καὶ τὸ Ι (19—46 μ. Χ.), ιερός; τοῦ Ρασκοπόριδος. Μετά τὸν διάδημαν τοῦ Ροματάλκου II καὶ τὸν Κότυνος, Ροματάλκου καὶ Πολέμωνος τῶν τριῶν παῖδεων τοῦ Κότυνος. Υ καὶ τῆς Ἀντωνίας Τριφανίνης (τὰ ὄντατα ἐν ψωφίσματα τῆς πόλεως Κεντίκου Dittm e b e g e r, Syll. inscr. gr. Et. 1888, αἰ. 37, αἰ. 18), ὃν ὡς διπούεν ἀνὴρίσκοντας ὑπέστησεν ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος ὃ προεβατεῖς ἀντιπρότιτος Τριβελέμης Rufus (Τα εἰ τι, ιι, απ. ΙΙ 67). Μετὰ διλύγοντος οἱ Οδρόστας ὑνωμένου μετά τῶν Δαιούχων εξεγένεσται κατά τε τὸν Ρομαῖον καὶ τὸν Ήσιον τὸν βισαλέων Ροματάλκου II, ὃς πειθόμενον τῶν ὄγρηντον καὶ ἀπολιόρκησαν ἐν τῇ ὄγρη τοῦ Φλαντούσιον. Ὁ προπάτορας διμοιρίας τῆς Μουσίας Ρ. γελείσις καταπίγει τὴν έπανάστασιν τῷ 21 μ. Χ. καὶ σοζεῖ τὸν Ροματάλκου (Τα εἰ τι, αἰ. αὐνθ. 38—39). Εἰς τοῦτο ἀναφέρεται καὶ ἡ ἐπιγραφή *Υπέρ τῆς Ροματάλκου καὶ Πονδορέδης στρατηρίου (Διει ποτ. Η οι οι ε. ἔνθα δινοτ. σελ. 377). Βραδέτερον ἀποδούσιον εἶναι τὸν Ρομαίον, ἀλλὰ καὶ σύντη την γενεαλογίαν καὶ ἀξιοδιάπαντα τὸν Ὀδρόστον ἀμύνων ὑπέρ της ἐλευθερείας τῶν καταβλέπατες ὑπό τοῦ Ρομαίου στρατηγοῦ Ποπλαίου Σαβίνου τῷ 26 μ. Χ. (Τα εἰ τι απ. ΙV, 46—51).

Οἱ αὐτοκράτορες Ραμαγιόνια παριχρηστοὶ τῷ 38 μ. Χ. δόλερῶν την Θράκην εἰς τὸν Ροματάλκου II διὰ τὴν πόδα τοῦ Ρομαίου πιστον καὶ διαστοινον, εἰς δὲ τοὺς προειδοπόντους νιοὺς τοῦ Κότυνος V τὴν μικρὸν Ἀδρενίαν (Επι τρορι, ΥΙΙ, 19). Μετὰ δὲ τὸν διάδημαν τοῦ Ροματάλκου II τῷ 46 μ. Χ. καταλένεται ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος Καλλιδίου τὸ βισαλέων τὸν Ὀδρόστον καὶ ἡ Θράκη μειαδόλεταις Ροματάλκην ἐπαγγλάνειν· Τίτανας λιμνησμένης σεργατανα τοῦ Φλαντούσιον γενεαλογίαν εἶναι (Επει σε βι. 1, chron. αἰ. 15). Καὶ ἡ Θράκη ἀπὸ τοῦδε τοῦ δρόνος ἐπαγγλάνεις βασιλεύεσσα πρίν (Σε γι κέ ἀ λ ο ν ι, αἰ. 630,3). Τοῦ Ροματάλκου II διπάργεται νομίσματα ὑπεράλικαν ἔχοντα ἐμπροσθεῖν μετὰ τῆς ἐπιγραφῆς ΓΑΙΟ ΚΑΙΣΑΡΙ ΓΕΡΜΑΝΙΚΟ ΣΕΒΑΣΤΟΥ, διπούεν δὲ τὸν Ροματάλκην ὑπόριθον κατονταί δια μὲν τῆς ἀποτελές, δόροι, δια δὲ τῆς δεξιᾶς λαβηπόντα στέφανον παῖδα τοῦ ἐπιθρόνου καθημένου Καλλιδίου η τοῦ προσωρινοῦ τοῦ Ροματάλκου μετά κλαμυδὸς καὶ διαδήματος καὶ τὴν ἐπιγραφὴν ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΡΟΙΜΙΤΑΛΚΕ.

6) Η λατερία τοῦ Παρακλέους εἰσισήχη εἰς τὴν Θράκην ἐκ τῶν Ἐλληνικῶν ἀποικιῶν, ὡς μαρτυρεῖται ἐκ τῶν νομισμάτων τῶν πόλεων Διαμάτης, Περίνου καὶ Βιζαντίου, ἀπέρ πεφύσαν τὴν εἰλάντα αἰτον καὶ ἀκαληγρήην ἐν τῃ ἐστεριωτῇ τῆς γύρως ἀπέντα φοραιοκαρατίας διώσις ὑπὸ τῶν Ρομαίων στρατιωτῶν. Ἐλαττεύεται δὲ δὲ Ηρακλήδης ὥστε τῆς ὑγιείας καὶ τῆς σωματικῆς ἀλκῆς ("Ἴδε πλείσταν: Μνογει λούνα" Α πο σ το ί λ ο δ ε ν περι της θρησκείας τῶν Θρακῶν, ὄθρακάτα, τού.γ. έτη 1934, σελ. 53 § 9, Παρακλέ).

7) Οἱ Βιζαντίνοι Καραβάλλαι, οἵτινος τὸ πομπὸν νομίσων ἐν ταῖς ἐπιγραφαῖς καὶ ἐπὶ τῶν νομισμάτων τὸν φέρεται Μ(αρκός) ΑΥΓ(κλῆος) ΣΕΒ(ηρος) ΑΝΤΩΝΕΙΝΟΣ, ἐδολοφονηθῆντι Σερφίδης τὴν πάρθων ἐκποσθεταν τῶν δην Ἀπριλίου τοῦ 21 ἀγράν ήλικών εἶπον εἰσοδον καὶ ἔντα. (Σε. Δ α μ προ σ ο ν ι στορία τῆς Ἐλλήδος, τόμ. ΙΙΙ, σελ. 154).

8) Έτεν σφωμένων τού Καρακάλλα ἀρχαιών προτομῶν ἀξιοπιείστως εἶναι ἡ ἐν τῷ Μουσείῳ τῆς Νεαπόλεως τῇ ἀριθ. 867 ἐπανάστασίν, ἣν ἔβασιν
διὶ Σ. Λάπτος ἢν τὴν ἴστοριαν τὸν [εὗν. ἀντ. σει. 15]. Οὐσανόντις ἡ μορφὴ αἴ-
τος πανικευόντας καὶ ἐπὶ τὸν δρυγαλμὸν νομισμάτων, μωρὸν τε καὶ μεγάλον
τῆς Φιλαπούπολεως καὶ τῶν μεγάλων μεταλλίων, ἐκπεντών ποδὸς ἀνάμνηστον τῶν
τόντων ἀερόντων ἐπὶ πολιτεύοντας πρὸς τοὺς ποδοὺς μεγάλους Ἀλέανδρου ἀγάνων
(Ηφαδοῦνος, IV). 8) καὶ τὴν διὰ Θύρας διδύμην του. Υπὲ τὸν 70 πάπιον
ποιόντων νομισμάτων καὶ μεταλλίων, πάντων ἀναγνώσας, διὰ τινὰ διαμεμισας δια-
τετρημένα, θεῖ εἰς ἔξερπτον, κεκτηταὶ τὰ μουσεῖα τῆς Φιλαπούπολεως γειτονίαι.
Ἔτι τὸν ὄγεαν τῶν τε νομισμάτων καὶ μεταλλίων ἔρεται ἡ κεφαλὴ τοῦ
αισχοκάρατος ἀστρονομούντος ἡ προτομὴ μετὰ πλήρους τοῦ ὄντος τοῦ, ποιησε-

9) Αἱ ἀνδρομήκειαι ἀσταὶ στῆλαι, ὡς ἔνιον τὸ θύρος ἐμίνειτο μέχρι τοῦ 1.76 τοῦ Ἀν., ἐπορευόμενοι ώς βάθρῳ ἀνδράσινοι αὐτοκαπάστοι καὶ ἀλλοῖς εἰπούμενοι ἄνδρῶν. Παρούσοις ἀντεψηγμάτων ἦν Φιλιππουπόλει. Τεραῖμα Ἀγύρωστη. Σερδίκη, Νικοπόλει πρὸς Ταύρον καὶ ἀλλαζοῦ. „Ἄλλως ταῦτα ὁ τύχος τῆς ἐμπρησθῆς· τὸν ὃ εἰ τί οὐ ταῖς καὶ, (ἴ ε τοῦ σε γε η ἡ ἀνέστη σε η σε δηλοῖ ότι πρόσκειται πρὸς ἀνδράσινοι τοι αὐτοκαπάστοισι στήθησάν εἶτο πρὸ βάθρου. „Αὐτὴν ήτο σοῦ τὸ βάθρον ἀνδράσινοι, αὐτὸν τὰς ανάβασινας, ηὔπαρκον θα είσῃ· τοῦ θεοῦ οὐ ποτὲ οὐ κτλ., οὐδὲ ὑγραῖς καὶ νίκαις τοῦ αὐτοκαπάστος· οὐ ἕποτε τύχης καὶ νίκης· η ἀπέλευθερη τύχης καὶ αἰσιώνας διαμονῆς· η ἀπέλευθερης καὶ σωτηρίας καὶ αἰσιώνας διαμονῆς·“ ὡς ἐξ θεατῶν παρούσοις ἀνθρωπικῶν ἐπιγραφῶν διαπιστεῖσθαι.

Σημειώσεις

10) Ταύταις προσθετέαι καὶ αἱ ἀκόλουθοι: ἡ Τραίανεών εἰς Φιλίππων, τὸν
ιὐόν, τὴν γυναικά καὶ τὸν οἰκον ἀνάμεμπτηκ (Ἄπο το οἰλί το ἐπιγραφαὶ^{το} Τραϊνῆς; Ἀγρύποντος, ἀρ. 12, Θερακίας, τόμ. Βος, 1937), ἡ Τραία νέων εἰς Φιλίππων
καὶ τὴν Ἀγρύποντας ὀδοεπική (Ἀπόθο, ἀρ. 57), ἡ τῆς Σέδων πόλεως πιθανῶς, εὐ-
θεσθία ἐν Αραγοράν, εἰς Φιλίππων καὶ τὴν Ἀγρύποντας ἀνάμεμπτη ἡ ὀδοεπική (Καγαντα, ἀρ. 1, Ινστρ. Gr. ad res Romanas pertinentes, τόμ. I. σελ. 234, ἀρ. 695).

11) Η ανθρώπους απέν πόλεις διαιωνιστέα κατά το «Ελληνικήν οιστούντα έπον
βουλῆς καὶ δήμους καὶ τῶν ἄλλων ἀρχῶν, πολέων πάσῃ εἰς φυλῶν τοῦ ἀνύπαντας»
νικαὶ αὐτούνοι πόλεις, καὶ δές ἐπειδὴν θέσεως τῆς ἀκάμασσα μετ' ὅλιγον
προστίθενται τὸ ιδίων τοῦ πολέων οὔποδαν τῆς εἰς φυλῶν τοῦ ἀνύπαντα,
ὅπερ νέμεται τὰς προσδοκίας μετέλεων τῆς ζωῆς του. «Φύλων τινὸς αὐτὸν
ποτε (τοῦ Γραιάντος) διαβήθεντος ὡς ἀπειθῶντος καὶ τούς τε ὀρθαλμῶν ἔκπεντον
ήντος οὐδὲ τῶν ίδιων ψειρῶν καὶ τὸ γένετον ἀποκεφαλέοντον, ἐπειδὴν πρός
Τραϊανὸν εἰσῆλθεν πολλὰ λυπητάς ἦν τῷ αὐτῷ φύλῳ πάλιν ἣν ἔκπεντον
εἰπει τῷ θύραστι ἀετοῖς ἐψυχεῖν νῦν τοι τοιν καταδίκαιος ὃς δεσπότην τῆς πόλεως ἔκιος ἀπέστειλεν εἶνα, ὡς τῆς αὐτοῦ
τελεοῦσαν θεραπείαν αὐτῷ πάσαν πουσμασσεν». (Ἐδ ο γ ν η τοι, Ι. αετ. σεβ.
45ος Βονάρη.) Σημειωτέον προσεται καὶ ἡ ἀετὸς ἀνακτοθεία Βερόιαν ἐπὶ τῇ
Θράκῃ καὶ μετονομασθείσα. Τοι οι αετοί ή Ανδρας ού στοι, ηγιε μηλάτο
τάχι την λαρπρότητα προς την Φλαππούνταν εν τῇ ἐποχῇ Θάρκαν. (Ἔτε
Μεντ. Α' ποστοι ή ιδιον ἐμφανεται Τραιανίας Αθρούστη, Θρακικά, τόμ. Βον
τοι, 1937, επ. 60—72 Εννοιας, ιστοριας, τάξισις).

12) Εἰς τὰς ἐπιστολὰς πρὸς τὸν Ιάκωβον οὐ μίανθην Α. Σταμαύλην διατυπωθείσας γνώναις καὶ υπόθεσίς μου περὶ Πλιθυνούσλεως καὶ Λιδημοτείχου, αἵτινες κατεγγείλοισθησαν ὡς σημειώματα ἐν τοῖς Θρακοῖς (τόμ. Βος., ἔτος 1938, σελ. 407-414) πρὸς εὑρέθρους γνῶνας αντόνων ἐπάγονται καὶ τὰ ἀκόλουθα.

'Εν τῷ ὀδηγούμενῷ τοῦ Καστορίου ἄλλο τοῦ τέλους τοῦ γ' υ. Χ. αἰῶνος πάντα, οὗ την λαμπτανόνταν ἔγχρωτον ἔδοκαν τοῦ Dr. Konrad Miller, Raversbouren 1888, ἐπὸ κόδι φθαλιών: *Castori: Romanorum cosmographrii tabula, quae dicitur Peutingeriana, ή Η π. ω. τινον π. λι. σ. τίτελον φθεοντανολίκον τῆς θέσεως τοῦ μετανεντέρου Διαμετρήπου παρὰ τῇ ἀριστερᾷ τοῦ Ἐβρίου ὁδῷ κατὰ τὴν ἀπό-ανυπολίτην Ἀλίον ἀγόντων ὅδων, ἀπέζωσαν τούστον τῆς Ἀδραμαντούλεως, δουν καὶ τοῦ Διαμετρίου.' Ἔν τῷ ιστορικῷ χάρτῃ τοῦ πρώτου Βουλεύτη τῶν Βουλγαρῶν (1893—97) τοῖς ιστοριούμενοι Μιλεῖ τιθενται νοιοποιήσικος τοῦ Διαμετρήπου κατὰ τὴν πόλην τῆς Ταρασσόπολης ἀγονάσαν δόντες διέβαθεν τὸν Ἐβρίου πατά τῇ κοιλῇ Μάνδρην ἀπέξοντα τούστον τοῦ Διαμετρήπου, δουν καὶ τῆς συμβολῆς τοῦ Ἐφρύγων οὔτε ποτὲ 'Ἐβρον.'*

Το ἐπί τῆς Ἐλληνοποντεί τῶν Ἀθηναίων φόρο Δ ἴδυμον τε ιχθὺς ὁ ἀκολουθῶν τῶν Βάκτρων ἔθνος ανταύτων που τὸν ποταμὸν Γρανικὸν παρὰ τῇ μεγάλῃ πρὸς ἀνατολὴν δοῦλο Πλημμελές. Τὸ ἀλόνδων χροῖντον τὸν ιστοριῶν θεοφυλάκιον Σμακάτων (βιβλ. IV, 5, σελ. 219 ἔως. Βόννης) αναφερούμενον εἰς τοὺς κρήνους τῆς βασιλείας τοῦ Μανικίου (582-602) ἀγέρη ἡμᾶς εἰς τὴν ἀκριβὴ ποδεύσαντον τοῦ πολεμοῦ. «Καὶ οἱ Χαγάνοι ἦτορ τὸ Πέραν οὐ γένεται, Ἡράκλειαν δὲ ταύτην Ἐρωτικὴν προσαγορεύουσιν». Επειδὴ δὲ Πισιώς Ξενιάνως εἶδε τὸ βράχοφαν, εἴη ἐπιβατῶν ἀναβολήν ὥν παρειστεῖ. Σμακάτες τούτοιον τοῖς αὖταν τὸν Χαγάνον πρόδη πόλεμον αὐθισθόν τοις πολεμίοις τὰ νῶτα ὑπέδειξε τὴν ἀρφονίην τῆς ἀνθετοῦ δυνάμεως φέρων οὐκ ἔχον τὴν μάχην τὴν ἐνστάσιν. Αὕτη εἰς Δ οὐ μόνοι τοις ὁ μάντης τῆς πειραιῶς δῶν Ρωμαίοις στρατηγοῖς ὑπέχρωγε. Μετὰ ταῦτα δὲ

Τέσσαρις ολόν αδημονεῖσθαι δύσκιλα ταῖς δυνάμεις τὴν πόλιν περιεβάλετο. Τὸ δέ βραχὺ τῷσι δὲ ἀποκαθίσαντεν γενικῶς ἐποιήσθη τον Πράσσον. Ἀναμάρθη-
το τὸ Διεύθυντον τοῦ θεοῦ Βοστρυχίου τὸ τοπονύμιον δεῖπνον φράσατο
ταῦτα εἰπεῖν, ἐνθαῦτα εἶναι τὸ ἐπὶ τῷ Ἐλλήνωντος τόφῳ Διεύμνον τεῖχος (ἐπί τοι Διεύμνηται), κεκρευόν τοις μαρτυρίαις τῆς Περιθώνιας, πλανῶντας ανταποκεί-
πατα τῷ Διανύντι τείχει, τοῦτο μημενεύεται τοῦτο τοῦ αὐτοῦ συγχρόαιος ὡς
Διανύντι μεταξὺ Σαντορίνων καὶ Περιθώνος, ὅπερι οὐδενὸς πληγούντος ἐνεκλεισθεῖσι τέσσαρις οὖλον (Τριποδόντης τείχεντις σύμμαχον προειδοποιῶν τὸν
Σαντορίνων καὶ Αιγαίου νότιον, πόλεις καὶ θέσμα τοῦ Θράκης, εἰς 1292. Διανύντι τείχος
οὗτοι, 101. Στὴ ὥρᾳ 99, Ηὔριν τοῦ 96 καὶ Τέσσαρις οὖλος, σελ. 88).

"Ἐν Φιλαππουπόλει μηνὸς Φεβρουαρίου 1938

K. Μυρτ. Ἀποστολίδης δ. φ.

